

[Дом](#)

[Изтегляния](#)

[Търсене](#)

[Индекс на сайта](#)

[Карта на сайта](#)

[Свържете се с нас](#)

[Начало](#) • [Упанишади на Атхарва Веда](#) • [Упанишади на Нарада Паривраджака](#)

Нарада Паривраджака Упанишад

Нарада Паривраджака Упанишад

Превод от проф. А. А. Раманатан

Издадено от Теософското издателство, Ченай

Ом! О, Деви, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно;
нека видим с очите си това, което е благоприятно, о, вие, достойни за
поклонение!

Нека се насладим на срока на живот, отреден от Девите,
хвалейки ги с непоколебимо тяло и крайници!

Нека славният Индра ни благослови!

Нека всезнаещото Слънце ни благослови!

Нека Гаруда, гръмотевицата за злото, ни благослови!

Нека Брихаспати ни дари благополучие!

Ом! Нека има мир в мен!

Нека има мир в обкръжението ми!

Нека има мир в силите, които действат върху мен!

I-1. Веднъж Нарада, бижу сред аскетите, предприемайки (обичайните си) обиколки из всичките (три) свята, освещавайки (още повече) нови свещени места и свети места за поклонение чрез своите наблюдения, (самият той) постигайки чистота на ума, (останавайки) свободен от враждебност, спокоен, самоконтролиран, отчайвайки се отвсякъде (виждайки нещастieto на хората), внимателно изследвайки собствения си Аз, виждайки святото място, гората Наймиша (свещена), известна с радостта си от самоналожените религиозни обреди и препълнена със светци, той кацна там (от въздушното си пътешествие), очарователни групи от хора, животни, полубогове с конски лица, богове, полубогове Кимнара и нимфи с песните си за подвизите на бог Вишну, наречени Стхавара и Джангама, които специално подтикват към преданост към бога, подредени в музикални ноти са, ри, га, ма, па, дха и ни, които събуждат безстрастие (към светските привързаности) и които са отблъскващи пътищата на света. При приближаването му, Шаунака и други велики мъдреци, пристигнали там, за да участват в жертвоприношение, продължило дванадесет години, богати на ведически знания, всички мъдри (в свещенически функции), добре отдадени на стабилно покаяние и надарени с мъдрост и безстрастие, станаха да го поздравят; и отдавайки почит, го настаниха (на почетно място), след като му предложиха подобаващо посрещане.

Тогава, макар че (вече) бяха добре обучени (в духовните въпроси, но в полза на света), те (казаха на Нарада): „Уважаеми господине, сине на бог Брахма, какво е средство за освобождение (от светско робство)? Моля те, кажи ни.“

I-2. По този начин, помолен, (мъдрецът) Нарада им каза: „(Два пъти) роден от добро семейство, облечен със свещената нишка и посветен във ведическото изучаване, преминал през четиридесетте свещени обряда (започвайки с консумацията на брака на родителите му и завършвайки с жертвоприношението Апторяма), завършил курса по всички клонове на обучението като дисциплиниран безбрачен ученик в продължение на дванадесет години, като през цялото време лично служи на наставника; периода от двадесет и пет години като домакин; (още) двадесет и пет години в етапа на горски обитател (Ванапрастха), всички (трите етапа) в надлежния ред по предписания начин; изучил добре задълженията на четири вида

Брахмачаря, шест вида домакини, четири вида Ванапрастха; изпълнил всички съответни задължения, отнасящи се до тях; екипиран с четирите дисциплини (за изучаване на Брахмавидя); свободен от желания в мисли, думи и дела, както и в скрити желания (васани) и молби (ешана), лишен от враждебност и е мирен и самоконтролиран;“ Когато такъв аскет, медитирайки върху своето Аз без прекъсване в най-висшата степен на отречение (като Парамахамса), се откаже от тялото, той се освобождава (от прераждане), той се освобождава. Така (завършва първата Упадеша на) Упанишадата.

II-1. Тогава всички (мъдrecи) Шаунака и други помолиха почитаемия Нарада: „Почитаеми господине, обясни ни начина на отречение“. Наблюдавайки ги, Нарада каза: „Нужно е да знаем всичко за неговата природа от устата на дядото (бога Брахма)“. След завършване на жертвоприношението той отиде, придружен от тях, в света на бог Брахма (Сатялока) и му се поклони по предписания начин (Параместин) и го възхвали. Поканен от него, той седна подобаващо заедно с тях и каза на дядото (на всички): „Ти си наставникът, ти си Бащата, ти си всезнаещ, познаващ тайната на всички знания.“ Затова, благоволете да разкриете една тайна (предание) по мой избор. Освен вас, кой е компетентен да говори за тайната (преданието), която ми е скъпа? Тя е за етапите в реда на просяшките монаси. Моля, кажете ни.“ Помолен от Нарада, бог Брахма, виждайки ги всички отвсякъде, остана неподвижен в дълбока медитация (самадхи) за кратко време. Стигайки до заключението, че търсят лек срещу злините на светския живот и обръщайки се към Нарада, дядото каза: „Сине мой, сега ще ви разясня ясно тайната, която преди беше преподавана от върховното Същество (Виратпуруша), приемайки несравнимата форма на химна „Пуруша-сукта“ и тайната доктрина на Упанишадите. Нека слушате този пореден ред (на аскетизма), много таен, с цялото си внимание.“

II.2. „О, Нарада, роденият в добро семейство, първоначално непосветен, бива посветен във ведическото учение (след като е облечен със свещен конец), послушен на майка си и баща си, се обръща (след предварителните инструкции на баща си) към добър наставник, който поддържа благородната традиция, има вяра (във ведическото учение), роден е в добро семейство, добре познава Ведите, обича Шастрите, е добродетелен и свободен от коварни пътища. Покланяйки му се и оказвайки лична услуга, подходяща за случая, той ще го информира за желанието на сърцето си (да учи при него). След като е

преминал курса на обучение във всички области на знанието в продължение на дванадесет години, като през цялото време извършва лична услуга, той ще се ожени за приятна девойка, достойна за семейството му, с негово (наставниково) съгласие. След това пребиваване в дома на наставника, той води, с одобрението на учителя, живот, подходящ за домакин, в продължение на двадесет и пет години.“ Освободен от злините на лош брахмана, имайки син с желание да увековечи семейството си и навършил двадесет и пет години, подобаващи на етапа на домакин, той трябва да води живота на самотен горски обитател (Ванапрастха), докато не изминат (още) двадесет и пет години; къпейки се три пъти на ден, след като докосне с вода различните части на тялото, хранейки се веднъж на ден в четвъртата стража (на деня, т.е. следобед), отказвайки се от пътувания до града и селото, както се е практикувало в миналото, изпълнявайки подходящи ритуали без използване на култивирани зърнени култури (като пшеница и ориз), а използвайки само диви зърнени култури, освободен от желание за удоволствия, които се виждат или чуват (т.е. удоволствия в този и следващия свят), пречистен чрез четиридесетте тайнства, освободен от привързаности към всички неща, постигайки чистота на ума, изгорил завистта, ревността и егоизма и богат в четирикратната дисциплина - такъв човек заслужава да прегърне (живота на) отречение. Така (завършва втората Упадеша на) Упанишадата.

III-1. Тогава Нарада попитал дядото (Брахма): „Господи, какво е отричане (Санньяса) и кой има право да се откаже от светския живот?“ „Първо ще се спра на (вида) човек, който има право на отричане, а след това на начина на отричане. Слушайте внимателно:

„Тези (следните лица) не заслужават да се откажат от светския живот. Евнух, паднал (от правилното поведение), деформиран човек, жени, глухи, деца, ням, еретик, император, религиозен ученик, отшелник Вайкханаса и Харадвиджа (Капалика?), наемен учител, мъж без препуциум и този, който не поддържа свещения огън, дори всички те да притежават безстрастие. Дори и да приемат (живота на) отричане, те нямат право да получават (обучение) във великите ведически текстове („Ти си Това“ и т.н.). Този, който вече е аскет, има право да стане най-висшият вид аскет (Парамахамса).“

III-2. „Този, който донася защита от страх на другите от себе си, както сам

получава (тази защита от страх) от другите, е обявен в юридическите книги за просяк монах.

“ III-3-4. „Евнух, деформиран човек, слепец, момче, виновен за престъпление, отклонил се от правилното поведение, (винаги) пред портата на друг (търсещ помощ), отшелникът Вайханаса и харадвиджа, император, религиозен ученик, еретик, човек без препуциум, човек, който не поддържа свещения огън, човек, който два или три пъти се е отказал от светския живот (преди това), и нает учител - тези хора не заслужават да приемат отречение, с изключение на страдащите в спешен случай (точно преди смъртта).“

III-5. Как (отричането в) времето на тежко страдание е одобрено от уважаваните (Арии)?

„Времето точно преди напускането на жизнения дъх от тялото се нарича силно страдащо (време) и не друго; Този извънреден случай води до пътя на освобождението (чрез прибягване до отричане с предписаните праисамантри).

III-6. Дори при отричане от силно страдащия (атура-саннийаса), мъдрият човек трябва да се отрече от света само по предписания начин, като произнася мантрите, установени за него, и като ги повтаря.

III-7. Дори във вида (на отричане, възприето) от силно страдащия, няма никаква разлика в Прайсата (мантрите). Няма мантра (произнасяна) без религиозна дейност; (и) религиозната дейност има око на мантра.

III-8. (Действие) без мантра не е религиозен акт (т.е. е различно); следователно човек не трябва да се отказва от мантрата. Религиозен акт, извършен без мантра, е като жертвоприношение, принесено в пепел.

III-9. Отричането от силно страдащия се обявява за съкращаване на ритуала, предписан там; следователно в атура-саннийаса съществува начинът на повтаряне на мантри (без ритуал), о, мъдрецо“.

III-10. Ако един ахитагни-семеен човек се разочарова от света, докато е в друга провинция, той трябва да извърши жертвоприношението Прапатя във (резервоар с) води и след това да се отрече от светския живот.

III-11. Мъдрият човек трябва да се отрече от света, след като завърши (задължителното рецитиране на Прайша мантри) или мислено, или като повтаря мантрите по предписания начин (по време на жертвоприношението Праджапатя), или (принася жертва) във води, или като извършва ритуали по начина, предписан във Ведата; в противен случай той ще се насочва към падение (деградация).

III-12. Когато в ума се появи липса на желания към всички обекти, тогава (авторитетите) одобряват отричането (от такъв човек); обратно, той ще падне (от добродетелта).

III-13. Мъдрецът, когато се разочарова от света, може да стане просяк монах; когато човек има привързаности, той ще живее в дома си. Онзи деградирал брахмана, който се превръща в аскет, когато има привързаности, наистина отива в ада.

III-14. Онзи брахмана, в етапа на дисциплиниран безбрачен ученик, може да се отрече, без да се жени, чийто език, гениталии, стомах и ръце са добре пазени (т.е. са под съвършен контрол).

III-15. Виждайки светския живот като напълно лишен от субстанция и с желание да осъзнаят същността (на всичко), те се отричат от света, без да се женят, бидейки изпълнени с голямо безстрастие.

III-16. (Всяка недуховна) дейност се характеризира с активно участие в светските дела; истинското знание е характеристика на отречението. Следователно, поставяйки пред себе си (т.е. предпочитайки) мъдростта, интелигентният човек ще се отрече от света.

III-17. Когато човек осъзнае, че върховната реалност е вечният Брахман (единствено), той, вземайки единствения емблематичен жезъл, трябва да се откаже от кичура коса заедно със свещения конец.

III-18. Този, който е привързан към върховния Аз (Параматман), е откъснат от неща, различни от това (Параматман); освободен от всички желания, от негова страна е редно да яде храна, дадена като милостиня.

III-19. Когато човек, който е много доволен, когато е почитан и с уважение поздравяван, е по подобен начин (много доволен), когато е бит, тогава той е (истински) просяшки монах (препитаващ се с милостиня).

III-20. „Аз съм единственият неразрушим недвойствен Брахман, наречен Васудева (Господ Вишну)“ - този, чието твърдо отношение е (установено по този начин), става (истински) просяшки монах.

III-21. Той е в етапа (водещ до) окончателно блаженство, в когото се намират мир, спокойствие, чистота, истина, удовлетворение, прямота, отсъствие на всякакво притежание и фалшиво излъчване.

III-22. Когато човек няма зла склонност към всички същества в дела, мисли и реч, той става (истински) просяк монах.

III-23. Внимателно изпълнявайки задълженията си, характеризиращи се с десетте (добродетели) и изучавайки по предписания начин Упанишадите (Веданта), два пъти роденият (двиджа), след като е изпълнил трите дълга, може да се откаже от светския живот.

III-24. Десетте добродетели, характеризиращи правилното поведение (дхарма), са: удовлетворение, прошка, самоконтрол, некражба, чистота, контрол над сетивата, смирение, (свещено) учене, истина и уравновесен нрав.

III-25. Онзи пребивава в етапа (водещ до) окончателно освобождение, който не си спомня (с копнеж) минали удоволствия, както и тези, които все още не са преживени; нито ликува за тези, които са дошли.

III-26. Този, който винаги е способен да държи вътрешните способности на сетивата вътре, а външните обекти на сетивата отвън (без никаква реакция), пребивава в етапа (водещ до) окончателно блаженство.

III-27. Точно както, когато жизненият дъх си отиде, тялото вече не изпитва удоволствие и болка, той (мъдрецът) е такъв дори когато е жив (буквално, когато е съединен с жизнения дъх); тогава той остава в етапа (водещ до) окончателно освобождение (Кайваля).

III-28. Чифт препаски, закърпена дреха (срещу зимния студ) и един емблематичен жезъл съставляват принадлежностите на най-висшата класа аскети (Парамахамса); повече не е позволено от (свещения) закон;

III-29. Ако той притежаваше повече принадлежности за утеха, той ще отиде в ужасния ад (Раурава) и ще се роди (отричане) сред животинските видове.

III-30. Той може да носи външно закърпена дреха, нанизана от парчета изхвърлен, но чист плат, след като го е боядисал с охра.

III-31. Носейки една дреха или гол, зрението му е насочено само към един (т.е. освобождение) и без копнеж (за удоволствия) (Парамахамса), той винаги ще се движи сам; в дъждовния сезон (сам) той може да остане на едно място.

III-32. Изоставяйки домакинството си (роднини), децата и съпругата си, всички клонове на Ведата, жертвените обреди и свещения конец, аскетът ще пътува сам (без да привлича внимание към себе си).

III-33. Изоставяйки недостатъци като страст; гняв, гордост, алчност и заблуда, просяшкият монах ще остане свободен от „моествеността“ (нирмамах).

III-34. Освобождавайки се от любов и омраза, (гледайки) еднакво на буца камък и злато и въздържайки се от нараняване на (всички) същества, аскетът ще остане свободен от всички желания.

III-35. Аскетът ще постигне освобождение, когато е освободен от гордост и егоизъм, лишен от нараняване и злоба и притежаващ добродетелите на себепознанието.

III-36. Чрез привързаност към (удоволствията на) сетивата човек несъмнено си нанася вреда; като ги контролира добре, човек постига окончателно блаженство.

III-37-38. Желанията не отшумяват, като се даде простор за тяхното удоволствие; подобно на огъня, подхранван от жертвоприношението, те само се увеличават още повече. Този човек трябва да бъде познат като този, който е

победил сетивата си, който нито се радва, нито не харесва (обектите), след като ги е чул, докоснал, ял, видял или помирисал.

III-39. Той жъне всички плодове, обещани от Веданта (Упанишадите), чиято реч и ум са винаги чисти и винаги добре пазени.

III-40. Брахмана (в търсене на освобождение) винаги трябва да се отдръпва от почестите като от отрова; той винаги трябва да приветства пренебрежението като (би) нектар.

III-41. Човек, който е обиден (забравяйки го), спи дълбоко, събужда се в добро настроение и върши (работата си) щастливо в света; (но) обидителят страда.

III-42. Човек трябва търпеливо да търпи обидния език и никога да не обижда друг; нито пък бива в това възплетено състояние да създава вражда с когото и да било.

III-43. Човек не трябва да отвръща на гняв за гняв; когато бъде оскърген, трябва да говори нежно за благополучието (на всички); човек никога не трябва да казва невярна дума, която подхранва (светските желания на) седемте порти (на тялото).

III-44. Наслаждавайки се на върховната светлина (проявена в индивидуалния Аз), оставайки неподвижен, свободен от желания и благословии, търсейки (върховно) блаженство, той (аскетът) трябва да се движи (като просияшки монах) единствено със Аза за свой спътник.

III-45-47. Той става годен за безсмъртие, като покорява сетивата, обезсилва (чувствата на) любов и омраза и като не наранява живите същества. (Това тяло) е колонизирано от кости, свързано с сухожилия, облепено с плът и кръв, покрито с кожа, миришещо лошо, изпълнено с урина и изпражнения, подложено на старост и страдания, обиталище на болести, податливо на наранявания, изпълнено със страсти, непостоянно и обиталище на елементите (т.е. тялото) човек може да изостави (без съжаление).

III-48. Ако някой се наслаждава на тялото, което е конгломерат от плът, кръв, гной, изпражнения, урина, сухожилия, костен мозък и кости, този глупак ще се

(възхищава) и в ада.

III-49. Отношението „Аз съм тялото“ е (същото като) пътя, водещ към ада, (наречен) Каласутра, капанът за ада Махавичи и поредица от гори (-адове), където дърветата имат листа, остри като мечове.

III-50. Дори ако човек е изправен пред пълна гибел, това (отъждествяване на тялото с Аза) трябва да бъде изоставено с всяко усилие; не бива да се докосва (приема) от благородник, точно както (низкородна) жена от племето носи кучешко месо.

III-51. Изоставяйки (както) добродетелните действия към своите близки, така и злите дела към недружелюбни хора, (човек) постига вечния Брахман чрез практикуването на дълбока медитация (Дхяна-йога).

III-52. Чрез този метод, изоставяйки постепенно всички привързаности и освобождавайки се от (влиянието на) всички двойки (на противоположности, като удоволствие и болка), човек се установява единствено в Брахман.

III-53. (Аскетът) ще пътува сам без помощник за постигане на окончателно блаженство; защото, виждайки съвършенството на единия (Брахман), той нито го изоставя, нито бива изоставен (от него).

III-54. Череп (за купа за милостиня), (подслон под) сянката на дърветата, дрипави дрехи, уединение и спокойствие във всички (неща) - такава е характеристиката на освобождения.

III-55. Благосклонен към всички същества, спокоен, носещ троен (емблематичен) жезъл, (носец) гърне за вода, наслаждавайки се на единия (Брахман) - след като стане просяшки монах (така) той може да влезе в село за милостиня.

III-56. Просяшкият монах ще бъде сам, както е посочено по-горе; двама заедно се обявяват за двойка (привързани един към друг); Казва се, че три заедно образуват село (с техните препирни); повече от тях (три) се превръщат в град (на суматоха и безредие).

III-57. Градът (от аскети) не трябва да се създава, нито селото, нито двойката; аскет, който прави (част от) тези три неща, губи законния си дълг.

III-58. Поради тясната им връзка несъмнено ще има разговори за кралски особи и т.н., взаимен късмет в милостиня, а също и (също) привързаност, разпространяване на слухове и съперничество между тях.

III-59. Той ще остане сам и без желания; той няма да разговаря с никого. Той ще произнася „Нараяна“ сам като отговор винаги (на думите на другите).

III-60. В уединение той ще съзерцава Брахман (с цялото си сърце) с мисли, думи и дела. Той по никакъв начин не трябва да приветства смъртта, нито да (се радва на) живота.

III-61. Той ще отмерва времето (когато практикува аскетизъм) само докато не се изпълни определеният период от живот; той нито ще приветства смъртта, нито ще се радва на живота. Той ще чака времето (на смъртта) сам, както служител чака заповеди.

III-62. Един монах-просяк получава освобождение, когато притежава следните шест характеристики: той е безезичен (в удоволствието от храната и речта), евнух (в секса), куц (в напъване), спял (в виждането на сетивни обекти), глух (в слушането на похвала или проклятие) и невинен (като дете). Няма съмнение в това.

III-63. Казва се, че е безезичен онзи аскет, който, докато яде храна, не осъзнава дали е вкусна или не, и който говори думи, полезни и истинни, с мярка.

III-64. Той е евнух, който не се влияе от това да види жена, независимо дали е новородена, шестнадесетгодишна или стогодишна.

III-65. Когато един аскет обикаля (само) за милостиня и откликвайки на зове на природата и не превишава (разстояние от) тринадесет или четиринадесет километра (на ден), той непременно е куц човек.

III-66. Казва се, че е спял онзи монах-просяк, чиито очи (скромно наведени надолу), докато стоят неподвижно или ходят, не виждат далеч освен

шестнадесет лакътя земя (пред себе си).

III-67. Чувайки думи, полезни или не, приятни за ума или причиняващи скръб, той сякаш не ги чува (т.е. остава невъзмутим); за такъв мъдрец се казва, че е глух.

III-68. За онзи просяшки монах се казва, че е като дете, който винаги сякаш спи в присъствието на обекти на сетивни удоволствия, (въпреки че) сетивата му са ефикасни и ненарушени.

III-69. Шоу от танцьори и др., хазарт, приятелка (от миналото), храна (струпана изкусително), (други) приятни неща и жена в нейните обреди - тези неща аскетът винаги трябва да избягва.

III-70. Аскетът никога не бива дори да мисли в ума си за тези шест неща - любов, омраза, опиянение, заблуда, нараняване и заблуждаване на другите.

III-71. Легло, бели дрехи, говорене за жени, нестабилност, сън през деня и карета - тези шест неща причиняват падението на аскетите.

III-72. Този, който мисли за Аза, трябва старателно да избягва дългите пътувания. Аскетът винаги трябва да практикува знанието на Упанишадите, което е средство за освобождение.

III-73. Аскетът не винаги трябва да прибегва до място за поклонение, нито да постите често; той не трябва да изучава писанията през цялото време, нито да ги тълкува изключително.

III-74. Той винаги трябва да се държи без (извършване на) грях, измама и коварни действия, като ограничава сетивата си по всякакъв начин, както костенурката прави крайниците си.

III-75-76. Той ще бъде освободен (от светското робство), когато функционирането на сетивата и ума му стане неподвижно; е свободен от надежди (за печалба) и притежания; е безразличен към двойките (на противоположностите, удоволствието и болката и т.н.), почтителен поздрав и упражняване на волята си (нихсвадхакара); е свободен от „мое-ност“, егоизъм,

очаквания и благословии; и се придържа към уединението. Няма съмнение в това. Такива (са задълженията на аскетите).

III-77. Дисциплиниран безбрачен ученик, семеен човек или горски обитател (Ванапрастха) може да се откаже от светския живот, когато е винаги бдителен в воденето на праведен живот, притежава (умение в) действие, има преданост и мъдрост и придобива безстрастие по собствена воля. Ако е главно заинтересован (от конкретния етап от живота си), той ще завърши етапа на ученичество и ще стане семеен човек; от (етапа на семеен човек) като стане горски обитател, той (след това) ще се отрече от света. Или пък може да се отрече от светския живот от етапа на ученик, семеен човек или горски обитател. Но тогава човек може да се отрече, в същия ден, в който се разочарова от света, независимо дали е този, който не спазва обети (преди етапа на отричане) или ги спазва, независимо дали е преминал предписаното измиване след завършване на дисциплинираното ученичество или не, независимо дали е този, който е прекратил поддържането на ритуалния огън при смъртта на съпругата си (утсаннагни) или е този, който не поддържа (поради други причини) ритуалния огън (анагна). Някои (законодатели) предписват жертвоприношението, наречено Праджапатя (на което бог Брахма е председателстващото божество), на два пъти роден, преди да приеме отричането. Но (въпреки че е казано така) той не може да го направи. Той трябва да извърши само жертвоприношението Агнейи (чието председателстващо божество е Агни, богът на огъня). Защото Агни е жизненият дъх (Прана). По този начин той (укрепва) жизнения дъх. (След това) той трябва да извърши жертвоприношението Трайдхатавия (чието председателстващо божество е бог Индра). Чрез това (жертвоприношение) трите жизнени течности (стават силни като огъня), а именно Сатва (спермата), раджас (кръвта) и Тамас (тъмната).

III-78. (След като извърши жертвоприношението по предписания начин, той ще помирише свещения огън, рецитирайки следната мантра): „О, Огън, това (жизнено дъх) е твой източник; тъй като си роден в подходящото време (на годината), ти обличаш сияние. Познавайки го (Атман, твой краен източник), нека се слееш (с Прана, твой източник). Нека увеличиш нашето богатство (от трансцендентно знание)“. Така рецитирайки мантрата, той ще помирише огъня. Това е източникът на огъня, този жизнен въздух. Нека отидеш при Прана, нека отидеш при твой източник. Сваха. Само така казва тази (мантра). След като е

получил ритуалния огън от Ахавана (свещен огън), той ще го помирише както преди. Ако не е в състояние да се сдобие с ритуалния огън, той ще предложи жертвоприношението във водите. Защото водата е (под ръководството на) всички богове. Рецитирайки (мантрата) „Принасям жертвата на всички богове, Сваха“, той ще предложи жертвата и като вземе (малка част, останала от) принесената жертва, смесена с гхи, ще я изяде (смесена) с вода. Жертвата, смесена с гхи, е полезна и дава (води до) освобождение. Така (е обявено). Едва след като изхвърли кичура коса, свещения конец, родителите, сина, съпругата, (нормалната) работа, учене, мантри (различни от предписаните за аскети), мъдрият човек (познаващият духовно знание) се отказва от светския живот. Чрез мантрите за освобождение, отнасящи се до жертвоприношението Трайдхатавия, той ще постигне (окончателно блаженство). Това е Брахман; към това трябва с благоговение да се прибегва. Само така се постига (освобождението). Така.

III-79. Нарада отново попитал дядото (Брахма): „Как е той, (бидейки сега) без свещения конец, Брахмана?“ Богът Брахма му казал (както следва).

III-80. Обръсвайки се с (премахването на) кичура, мъдрият човек трябва да изостави външната (свещена) нишка. Той ще носи като нишка (т.е. винаги ще осъзнава) трансцендентния Брахман, който е неразрушим.

III-81. Сутрата се нарича така, както показва (Брахман). Сутрата е наистина върховното състояние. Само този Брахмана е напълно овладял Ведите, който е осъзнал тази сутра.

III-82. Йогинът, познаващият йога и възприемащият истината, ще притежава тази сутра (Брахман), чрез която всичко се държи заедно (поддържа), като група скъпоценни камъни от нишка.

III-83. Установен във висшата йога, мъдрият човек трябва да изостави външната (свещена) нишка. Мъдър е този, който притежава сутрата, състоянието на Брахман. Притежавайки тази сутра, той не става нито нечестив, нито нечист.

III-84. Тези, които имат сутрата вътрешно и притежават свещената нишка на мъдростта, наистина са познавачите на сутрата; те носят (истинската) свещена

нишка.

III-85. Тези, които носят кичур коса под формата на мъдрост (Джнана), чието основно условие е мъдростта, които притежават свещената нишка на мъдростта, за които единствено мъдростта е върховна, имат, както се казва, чисто знание.

III-86. Казва се, че мъдрецът, чийто кичур се състои от мъдрост, подобно на пламъка в случая на огъня, и от никоя друга, е притежател на шикха (кичур; превъзходство); не други, които (просто) носят кичур коса на темето на главата.

III-87. Брахмана и други подобни, които участват във ведически обреди, трябва да носят този (свещен) конец; защото е обявен за част от церемонията.

III-88. Този, чийто кичур се състои от мъдрост, както и неговата свещена нишка (на тази мъдрост), притежава всички изисквания на Брахмана; така разбират познавачите на Ведата. Следователно.

III-89. Знаейки по този начин (задълженията на аскетите), един брахмана, отрекъл се от светския живот, става просяшки монах, облечен в една дреха и с обръсната глава, той не получава никакви дарове (освен проста храна за препитание), ако не е в състояние да понесе телесни лишения (на гол, нежелан аскет Авадхута). Или, според предписаните правила, като се съблече (буквално притежава форма като новороден), като се откаже от децата, приятелите, съпругата, близките си роднини и т.н., от ведическото си изучаване и ритуали, като изостави целия свят, набедрената си препаска, емблематичния си жезъл и (топлата) дреха; бидейки способен да понася двойките (на противоположностите, удоволствието и болката и т.н.) и несъзнаващ студа и жегата, удоволствието и болката, съня, честта и безчестието, и шестте човешки немощи (гладът и т.н.); изоставяйки порицанието, егоизма, съперничеството, гордостта, лъжливите маниери, ревността, завистта, желанието, омразата, удоволствието, болката, любовта, гнева, алчността, заблудата и т.н.; спомняйки си тялото си като труп; несъзнавайки нищо друго освен Аза, както вътрешно, така и външно; не се покланяйки на никого, нямайки нито произнасяне на Сваха (в поклонение на боговете), нито произнасяне на Свадха (в чест на гривите); не се отдавайки нито на похвала, нито на порицание; по този начин той става независим от външни влияния.

Задоволен само с непоискана (храна), той не трябва да приема (дарове от) злато и т.н. Той не призовава божества, нито произнася мантри, за да ги върне; той няма мантра или не-мантра, медитация или поклонение, цел или не-цел, разделение или единение; и бидейки твърд ум (по отношение на местоживеенето), няма дом (за спане през нощта), освен пуста къща, сянката на дърво, храм, туфа (висока) трева, гърнчарска барака, колиба, където се пази ритуален огън, югоизточната част на града, пясъчния бряг на река, изба, пещера или земя близо до водопади или в гора. Той може да няма отличителен белег на аскет (като великите мъдреци от миналото) като Светакету, Рибху, Нидагха, Ришабха, Дурвасас, Самвартака, Даттатрея и Райватака. Поведението му е неразбираемо (за обикновените хора), подобно на поведението на деца, луди и духове. Въпреки че е (напълно) здравомислещ, той се държи като луд. Мърморейки Сваха, той ще изхвърли всичко това във водите - тройния (емблематичен) жезъл, прашката (за носене на вещите му), купа (за милостиня), съд (за вода), пояса и превръзката.

III-90. Той ще пътува (като просяшки монах) гол, оставяйки във водите всичко това - пояса, превръзката, (емблематичния) жезъл, дрехата и съда за вода.

III-91. Той ще търси (осъзнаването на) Аза. Оставайки гол, свободен от (влиянието на) двойките (на противоположностите), не получавайки дарове, добре установен в пътя на реалността на Брахман, с чист ум, ядейки храна, за да поддържа живота си в определения час с ръка или по друг начин (поставена в устата), без да проси, уравновесен в придобиването или отричането (на храна), без „мое-ност“, дълбоко заинтересован в медитацията върху чистото сияние (т.е. Брахман), отдаден на върховния дух (проявен като индивидуалния Аз), дълбоко зает с изкореняването на ефекта от добрите и лошите действия, той ще се отрече (от всичко друго освен от Аза); имайки само една мисъл, а именно за върховното блаженство, винаги спомняйки си Брахман под формата на Пранава (Ом) и че той е единствено Брахман, той ще се откаже от тройното тяло според максимата на осата (да стане едно с Брахман) и ще напусне тялото единствено чрез отричане. Той става този, който е осъществил себе си (т.е. той постига освобождение в безтелесно състояние). Така (завършва третата Упадеша на) Упанишадата.

IV-1. Този, който изоставя (трите) свята, Ведите, обектите на сетивата, (влиянието на) сетивата и остава (установен) единствено в Атман, достига най-висшата цел.

IV-2. Добрият аскет никога не бива да отговаря на запитване за името си, произхода и т.н., родното си място, продължителността (на престоя си там), изучаването на свещените писания, семейството, възрастта, поведението и спазваните от него обети.

IV-3. Той не бива да разговаря с жена, нито да си спомня виждана преди; той трябва да избягва всички разговори за тях и никога да не гледа такава, дори на снимка.

IV-4. Умът на един аскет непременно ще се смути, когато прави четирите неща, свързани с жените (споменати по-горе); поради това възмущение на ума той е изгубен.

IV-5-6. Аскетът слиза (от високата си позиция), ако има алчност, гняв, неистина, заблуда, алчност, заблуда, харесвания и нехаресвания, (любов към) изящните изкуства, обяснителни склонности, желания, страсти, приемане (дарове), егоизъм, „моеност“, практикуване на медицина, налагане на правилно поведение (на другите), изкупителни действия, пътувания в чужбина (до несвети места) и (практика на) мантри, билки, отрови и благословии (други), които са забранени.

IV-7. Мъдрец, устремен към освобождение, не трябва да говори (думи като) „ела, тръгвай, спри, добре дошъл, приятели и почитане“.

IV-8. Просяшкият монах не трябва нито да приема дарения, нито да подтиква (други да дават или приемат дарения) по което и да е време, дори насън.

IV-9. Като чува или вижда добро или лошо за (бившата си) съпруга, брат, деца и т.н., и роднини, той не трябва да се разтревожи; той трябва да се откаже от скръбта и заблудата.

IV-10-12. Въздържане от зло, (притежаване на) истинност, некражба, въздържание, непридобиване, смирение, липса на депресия, спокойствие,

стабилност, прямота, свобода от обич, служене на уважавани старейшини, вяра, прошка, спокойствие, непривързаност, сила на духа, любезност, издръжливост, състрадание, скромност, знание и мъдрост, съзерцание на върховния Дух (Йога), много умерена диета и удовлетворение - това са добре известни като съществени изисквания на самоконтролиращите се аскети.

IV-13. Свободен от (влиятието на) двойките (на противоположностите), винаги установен в доброта, равнодушен във всичко, мъдрецът в четвъртия етап (на аскетизма), Парамахамса, е видимият бог Нараяна.

IV-14. Освен в дъждовния сезон, той може да пренощува една нощ в село и пет нощи в град; по време на дъждовете той може да остане четири месеца (в село или град).

IV-15. Просякът монах не трябва да остава две нощи в село; ако остане, обич и т.н. могат да намерят начин (да го отклонят); по този начин той ще отиде в ада.

IV-16. В покрайнините на село, на уединено място, той може да разпъне лагера си и да се разхожда (за милостиня) като червей (пълзящ) по земята; по време на дъждовете той трябва да остане на едно място.

IV-17. Облечен в една дреха или гол, с поглед, съсредоточен в единия (Брахман), свободен от желания, неотклонен от пътя на доброто и дълбоко медитиращ, той ще ходи по земята.

IV-18. Изпълнявайки основните си задължения на чисто място, просякът монах винаги ще бъде в движение, с поглед, вперен в земята.

IV-19. Той никога не трябва да пътува през нощта, по обяд или през двата здрача; нито на пусто място, нито в непроходим район, нито на място, причиняващо вреда на същества.

IV-20. Един монах просяк може да пренощува една нощ в село, две нощи в малък град, три нощи в голям град и пет нощи в град. По време на дъждовете той може да лагерира на едно място, което има много чиста вода.

IV-21. Виждайки всички същества като себе си, монах просяк ще ходи по

земята, като сляп, тъп, глух, луд и ням човек.

IV-22. Монах просяк Бахудака и горски обитател, както е заявено, трябва да се къпят в трите периода (момента) на деня, аскетът Хамса - само веднъж на ден, а аскетът Парамахамса няма (предписано).

IV-23. Аскетът, носещ един емблематичен жезъл, трябва да спазва тези седем неща - тишина, йога поза, дълбока медитация, издръжливост, уединение, липса на желания и спокойствие.

IV-24. Човек на етап Парамахамса, поради липсата на предписани правила относно къпането и т.н., просто трябва да се откаже от всички дейности на ума.

IV-25. Каква е разликата между червеите (удоволстващи се в гнили води) и мъжете, които се наслаждават (на тялото, състоящо се от) кожа, плът, кръв, сухожилия, костен мозък, мазнини, кости, изпражнения, урина и гной?

IV-26. Къде (от една страна) е тялото, голям конгломерат от всички (мръсни неща) като храни и други, и къде (от друга страна) са заслуги като телесен блясък, благоприятност и личен чар?

IV-27. Ако глупак се наслаждава на тялото си, което е конгломерат от плът, кръв, гной, изпражнения, урина, сухожилия, костен мозък и кости, той ще се (възхищава) и в ада.

IV-28. Въпреки че няма разлика между неспоменаваемата област на жените и пречистената язва, хората обикновено се заблуждават от разликата във възгледите.

IV-29. Парче кожа, разцепено на две и напарфюмирано от вятъра Апана - поклон пред онези, които се наслаждават на него! Какво е по-голямо безразсъдство от това?

IV-30-31. Мъдрият аскет няма (светска) работа за вършене, нито пък има някакъв символ. Мъдрецът, освободен от „мое-ност“ и страх, спокоен, неповлиян от двойките (противоположности), приемащ храна без кастова разлика, облечен в набедрена препаска или гол, ще остане дълбоко погълнат

от медитация. Така йогинът, единствено отдаден на мъдростта, е годен за отъждествяване с Брахман.

IV-32. Дори да носи символ (като жезъла), (истинската) причина за неговото освобождение е единствено неговото духовно знание. За хората тук (по въпроса за постигане на окончателно блаженство) сборът от символи е безсмислен.

IV-33. Той е Брахмана (познаващ Брахман), който не знае (разликата между) този, който е добър или лош, необразован или високообразован (в писанията), с добър или лош характер.

IV-34. Следователно, мъдрият (аскет) трябва да се движи незабележимо, без никакъв символ, знаейки правилното поведение, отдаден на обета за (осъзнаване) на Брахман и прибегвайки до тайната доктрина (т.е. Упанишадите).

IV-35. Той ще пътува по земята, мистерия за всички хора, лишен от класа или етап от живота, сякаш (че е) сляп, глупав и ням.

IV-36. Виждайки го спокоен в ума си, боговете желаят да бъдат като него. Тъй като не забелязва никаква разлика, той постига (безразличието) последно блаженство. Така е учението на бог Брахма. Така (завършва).

IV-37. Тогава Нарада попита Брахма (дядото): „Моля те, обясни ни метода на отречението“. Бог Брахма, съгласявайки се с това, казвайки „Нека бъде така“, заяви: За да прегърне четвъртия етап от живота (т.е. отричане), независимо дали човек е в извънредно положение или в обичайната последователност, човек трябва да извърши осемте възпоменателни религиозни церемонии (асташрадха), след като първо е претърпял покаяние за изкупване на всички грехове (криччрапрайашитта), като осемте церемонии са (умилостивяване на) боговете, мъдреците (от миналото), (други) божествени същества, хората, (петте) първични елемента, гривите, бащата, майката и (своето) Аз. Първо (той ще умилостивява) групата божества, наречени Сатя, Васу и др.; във възпоменателната церемония за боговете, Брахма, Вишну и Махешвара (Шива); в церемонията Шрадха за мъдреците, божествени мъдrecи (като Нарада), царски мъдrecи (като Джанака) и мъдrecи-човеци (като Яджнавалкя);

в Шраддха за божествени същества, (осемте) Васу, (единадесетте) Рудри и (дванадесетте) Адити (слънца); в Шраддха за мъжете, Санака, Санандана, Санаткумара и Санацуджата (син на бог Брахма); в Шраддха за Елементите, петте първични елемента Земя и др., сетивните органи като окото и четирите групи живи същества; в Шраддха за гривите, бащата, дядото по бащина линия и пращадото по бащина линия; в Шраддха за женските предци, майката, бабата по бащина линия и прабабата по бащина линия; в Шраддха за собственото Аз, собственото Аз, бащата и дядото по бащина линия; ако баща му е жив, без бащата, себе си, дядото по бащина линия и пращадото по бащина линия.

Във всички случаи той ще почита брахманите, като организира присъствието на двама от тях всеки път. След като е почетен брахманите по начина, предписан за церемонията на ежедневните подношения на починали предци (питряджна) по време на осемте Шраддхи, изпълнявани в осем дни или в един ден с мантрите, отнасящи се до неговия собствен клон на Ведата, следвайки избора на една церемония на ден или осем церемонии в един и същи ден; след като е завършил (ритуалите) според правилата, докато не бъдат нахранени; след като е извършил поднасянето на оризови топчета на гривите и се е сбогувал с брахманите, доволен от подаръците и бетеловите рулца; след като е запазил седем косъма за успеха на останалите ритуални действия; след като е обръснал седем или осем косъма заедно с (останалите) косми и брада, и ноктите си е отрязал за успеха на останалите ритуални действия; след къпане след бръснене, при което космите под мишниците и обществените косми са освободени, и запазване на (гореспоменатите) седем косъма; завършване на вечерното поклонение при здрач; мърморене на мантрата Гаятри хиляда пъти; извършване на (ежедневното) учение и изучаване на Ведите; приготвяне на собствен ритуален огън; завършване (рецитирането на) неговия клон от Ведите; предлагане на жертвоприношение от гхи в огъня, както е посочено в него (неговия ведически клон), докато Агни и Сома бъдат умиловани; завършване на акта на предлагане на жертвоприношения; (церемониално) изяждане на ечемиченото брашно три пъти (призоваване) на себе си и т.н., поддържане на огъня жив, след като церемониално е отпил вода (ачамана); сядане в кожа на черна антилопа на север от огъня, оставане буден, слушайки рецитирането на Пураните; къпане в края на четвъртата стража (на нощта), варене на жертвоприношението в този огън, предлагане на оризовото жертвоприношение шестнадесет пъти, рецитирайки Пуруша-сукта; извършване на ритуала Вираджа (за да се освободи от всички грехове); церемониално

отпиване на вода и даряване на дрехи, злато, съд и крава, заедно с паричен подарък, завършване (предходните ритуали), сбогуване с призования бог Брахма, призоваване на огъня да присъства (символично) върху него (рецитиране на мантрите) -

„Нека Марутите съберат (разпръснатата жизнена енергия), нека Индра (направи това), нека Брихаспати (направи това), нека този огън (направи това, дарявайки) заедно с (дълъг) живот, богатство и сила; нека ме направи дългоживуц“. Така.

„О, Агни, ела с тялото си, което е годно за жертвоприношение. (Ти), бидейки мое Аз, нека се изкачи в тялото ми, носейки пред мен голямо богатство, подходящо за хората. Приемайки формата на жертвоприношение, нека почиваш в тялото ми, твоя източник. О, Огън, роден от земята, нека дойдеш с обиталището си; медитирайки върху Огъня, сбогувайки се с него, след като си го обиколил и се поклонил в благоговение пред него; почитайки сутрешния здрач; отдавайки почит на Слънцето, рецитирайки мантрата Гаятри хиляди пъти, седнал във водите, които достигат до пъпа му; сбогувайки се с Гаятри, след като си направил почтителни подношения на осемте божества-пазители на страните; смесвайки Гаятри с Вяхритите (бхур, бхувас, суvas) и рецитирайки с нисък, среден или висок тон или мислено (мантрите), „Аз съм стимулаторът на дървото (на феноменалния свят). Славата (на моето знание) е възвишена като върха на планина.“ Висок и свят, аз съм безсмъртното същество като (безсмъртния Аз) в слънцето. (Аз съм) богатството (на Аза), надарено със сияние. Притежавайки истинско знание, аз съм потопен в безсмъртната си природа. Така са думите на самоосъзнаването (базирано на Ведата) на Трисанку (осъзната душа).

„Този (Ом), който е най-възвишеният от Ведите и вездесъщ и който е изникнал от амброзиалното писание - нека този (Ом), (върховният) господар, ме дари с (истинска) интелигентност. Нека аз, о, Господи, стана притежател на (мъдрост, водеща до) безсмъртие; тялото ми е много активно (във висшия живот); езикът ми (речта) е притежаван от сладост в най-висша степен. Нека с ушите си слушам богатството (на веданското учение). Ти си обвивката на Брахман, скрита от светския интелект (докато, моля, разкъсай). Молете се да защитите моята мъдрост (родена) от изучаването на писанието“; „Издигнах се (сега) над желанието за съпруга, желанието за богатство и желанието за светска слава“.

„Ом Бхух, отказах се (от света)“. „Ом Бхувах, отказах се“. „Ом Сувах, отказах се“. Отпиване на вода (церемониално, рецитирайки мантрата) „Свобода от страх за всички същества; всичко произтича от паметта, Сваха“; предлагане (вода) на Изтока с напълно сгънати длани и изкореняване на шикха (от седем косъма), рецитирайки Ом Сваха; късане на свещения конец (рецитирайки мантрите) - „Свещеният конец е силно освещаващ; той е бил естествен за бога Брахма (Праджапати) на първо място; най-важното за насърчаване на дългия живот, носен така. Нека светлият (свеж) свещен конец бъде сила и сияние (за мен);“

„Нека свещената нишка не пребивава отвън; нека ти, влизайки навътре в средата (на сърцето), винаги (ми дари) високо освещаващата слава, сила, мъдрост и безстрастие, и (истински) разум“. Предлагайки вода с длани, събрани в чаша, той ще предложи (свещената нишка) като жертва на водите, (рецитирайки мантрата) „Ом Бхух, (моля се) достигни морето, Сваха“. Повтаряйки три пъти „Ом Бхух, отказах се, Ом Бхувах, отказах се, Ом Сувах, отказах се“, той церемониално ще отпие вода и ще хвърли във водите дрехата и пояса си, рецитирайки „Ом Бхух Сваха“. Напомняйки си, че е прекратил всички (светски) дейности и събличайки се, той ще тръгне на север с вдигната ръка и мислейки за себе си.

IV-38. Ако, както е посочено по-горе, той е просветлен отшелник, той ще получи напътствия от своя Гуру относно Пранава (Ом) и великите свещени текстове (като „Ти си Това“), пътувайки (като просяшки монах) на лесни етапи, (убеден), че никой не съществува освен неговия Аз и препитаващ се с плодове, (ядливи) листа и вода и по този начин се движейки по хълмове, гори и храмове. След това, съблечен, отказвайки се от пътуването навсякъде (по земята), сърцето му изпълнено единствено с преживяването на блаженство винаги, облагодетелстван от пълното прекъсване на (светските) дейности, поддържайки живота си чрез плодове, сочни кори, листа, луковични корени и вода само за постигане на освобождение, той ще изостави тялото си в някоя планинска пещера, спомняйки си освобождаващата мантра (Ом).

IV-39. Ако е отшелник, желаещ по-нататъшно обучение (Вивидиша Санньясин), той трябва да продължи заедно с учени брахмани като своя наставник и т.н. и получавайки жезъл, пояс, превръзка за бедрата, дреха и съд за вода (предложени) от своите наставници, рецитирайки: „Моля те, почакай, почакай,

благословени, вземи жезъла, (охрената) дреха и съда за вода“, той трябва да отиде в присъствието на духовния водач, за да получи инструкции за Пранава (Ом) и великите свещени текстове (Махавакя). След това той трябва да получи (емблематичния) бамбуков жезъл, който е без прорези от върха, с равномерна форма, гладък, без черен цвят и изглежда благоприятно, след като първо е отпил церемониално вода и (повтаряйки мантрата): „Ти си мой приятел. Защити силата ми. Ти, приятелю мой, си (оръжието) на Индра Ваджра, унищожителят на (демона) Вритра. Нека ми донесеш защита.“ „Предотврати това, което е грях“. След това той ще получи съда за вода, рецитирайки първо Пранава (а след това мантрата) „Ти си животът на света, ти си съдът на водата, ти, който си винаги хладен“. (Получавайки) пояса, набедрената превръзка и (охрената) дреха (рецитирайки мантрата в надлежния ред), „поясът, подпората на набедрената превръзка, Ом; покривалото за духовните принадлежности, набедрената превръзка, Ом; дрехата, която е защита от студ, вятър и жег, Ом;“ и облечен в йога дрехата (дреха, използвана за медитация), предшествана от церемониалното отпиване на вода, той ревностно ще следва правилата на своя етап от живота (т.е. аскетизъм), считайки, че е осъществил себе си (в стремежа си към освобождение). Така (завършва четвъртата Упадеша от Упанишадата.

V-1. Тогава Нарада попитал бог Брахма: „Господи, ти каза, че отречението води до прекратяване на всякаква дейност. Отново казал, че човек трябва да бъде ревностен в поведението на своя етап от живота“.

Тогава бог Брахма отговорил: „За въплътеното същество има четири етапа на бодърстване, сънуване, сън и четвърти етап (Турия). Под тяхно влияние хората, които се занимават с действие, знание и безстрастие, се съобразяват с тях в поведението си“. „Ако е така, Господи, колко вида отречение има? Какви са разликите в тяхната практика? Моля те, обясни ни напълно“. Съгласявайки се с това, казвайки „Нека бъде така“, бог Брахма (му казал) (както следва).

V-2. Ако бъде повдигнат въпросът: „Как се различава поведението в разновидностите на отречението? (отговорът е), че отречението всъщност е само едно, че става тройно поради несъвършенството на знанието (видват-саннйаса), неспособност (вивидиша-саннйаса) и неуспех в действието (атура-саннйаса) и достига четирите етапа на отречение поради безстрастие,

отречение поради мъдрост, отречение поради мъдрост и безстрастие и отречение от действие.

V-3. Ето как стоят нещата. Поради липсата на зла страст, поради безразличие към обекти на удоволствие и поради влиянието на добри дела, извършени преди това, този, който се отрича от света, се (нарича) отричащ се поради безстрастие.

V-4. Поради познаването на писанията (шастри), отдръпването от феноменалния свят чрез слушане на греховни и благоприятни преживявания на света; въздържането от целия свят, съставен от гняв, ревност, нетолерантност, егоизъм и гордост; изоставянето на телесни наклонности като желание за съпруга, желание за богатство и желание за светска слава, (прекомерното) уважение към шастрите и общественото уважение; считането на всички тези обикновени неща за отбягвани като повръщано; надарен с четирите дисциплини (като разграничение или постоянни и преходни неща) - този, който се отрича само по този начин, е отричащ се поради мъдрост.

V-5. След като е изучил всички (писания) в надлежния ред и е преживял целия (светски живот), този, който, повлиян от мъдрост с безстрастие и дълбока медитация върху Аза, става гол (аскет), е отречен поради мъдрост с безстрастие.

V-6. След като е завършил курса на дисциплинирано ученичество в безстрастие, ставайки семеен, достигайки етапа на горски обитател, този, който (след това) се отрича от света в съответствие с реда на етапите на живота, дори при липса на безстрастие, е отречен от (светските) дейности.

V-7. Отречение от света в безстрастие и събличане в отречение - такъв е отреченият поради безстрастие. Отреченият поради (свещено) учене е отречен поради мъдрост. Отреченият поради несъвършено знание е отречен от (светската) дейност.

V-8. Отречение от дейност е два вида: отречение поради (някаква) причина и отречение без (странна) причина. Този, който има причина, е страдащият (и е на прага на смъртта); безпричинният е отричане в обичайния ред.

Страдащият прескача всички предварителни ритуални действия; това е отричане в момента на напускане на жизнения дъх; това е отричане, дължащо се на (някаква) причина. Здрав по тяло (но убеден), че създадените неща са преходни и следователно всички неща като тялото са годни да бъдат изоставени:

V-9. „Индивидуалната душа, неразлична от Брахман, проникваща в чистия етер, слънцето (Васу), оставащо в небето, Огньят, който почива в олтаря (на вселената), Гостът, пребиваващ в дома (на жертвоприношението), пребиваващ в хората, пребиваващ във висшите (богове), почиващ в истината, пребиваващ в небето (като слънцето), роден във водите, роден на земята (като зърно и т.н.), роден като (жертвена) истина, роден в планините (като реки), тази истина (Брахман) е (наистина) велика.

“ V-10. Убеден, че всичко различно от Брахман е преходно и в резултат на това се отрича, това отричане е отричане без (странна) причина.

V-11. Отречението е шест вида - Кутичака, Бахудака, Хамса, Парамахамса, Турията и Авадхута.

V-12. Аскетът Кутичака носи кичур и свещен конец, носи (емблематичен) жезъл и съд за вода, облича препаска и закърпена дреха, отдаден е на служене на баща, майка и наставник, прибегва до помощта на мантри за съда (питара), лопата (канитра) и прашка (сикя), пристрастен е към яденето на храна на едно място, поставя на челото перпендикулярен знак от бял сандал и има троен (емблематичен) жезъл.

V-13. Аскетът Бахудака носи кичур и др. и закърпена дреха, поставя на челото знак, състоящ се от три хоризонтални линии от свещен пепел, гледа на всички еднакво като Кутичака и се храни с осем хапки храна, събрана от (различни) места като пчела.

V-14. Аскетът Хамса носи сплъстена коса, поставя на челото хоризонтален знак от свещен пепел или перпендикулярен знак от сандал, храни се с храна, събрана без предварително определение като пчела, и носи набедрена препаска и кхандатунда (парче плат, покриващо устата).

V-15. Аскетът Парамахамса не носи кичур или свещен конец, храни се само с храна, взета през нощта и събрана от пет къщи, ръката му служи като купа за (милостиня), носи една набедрена препаска и една дреха, (носи) един бамбуков жезъл или носи една дреха, намазва свещен пепел (по цялото тяло) и се отрича от всичко.

V-16. Аскетът Турията е с „кравешко лице“ (яде храна на случаен принцип, без да използва ръце), яде (само) плодове или ако вземе готвена храна, я получава от три къщи (т.е. три хапки), тялото му е просто живо, е гол и тялото му е сякаш е труп (поради безчувственост от нирвикалпа-самадхи).

V-17. Аскетът Авадхута не следва никакви правила, препитава с храна, която му идва, както е практиката на питон, от всички класи хора, с изключение на онези, които са обвинени или паднали, и е единствено отдаден на осъзнаването на своето Аз.

V-18. Ако човек живее в (голямо) страдание (от телесни немощи), той трябва да се отрече от света по надлежния ред (като получи наставления в Пранава и Махавака от своя Гуру).

V-19. За аскетите Кутичака, Бахудака и Хамса методът на отричане на Кутичака се прилага точно както (отричането се приема след завършване) на етапите на брахмачаря и т.н., (завършвайки с) четвъртия етап (а именно, отричането).

V-20. Правилото е, че триадата на Парамахамса и т.н. няма пояс, набедрена препаска, дреха, съд за вода или жезъл; молбите им за милостиня трябва да бъдат от всички класи хора и те трябва да бъдат голи. Дори в етапа на отречение те могат да изучават (свещеното писание), докато се почувстват напълно удовлетворени, и след това да изхвърлят във водите пояса, набедрената препаска, жезъла, дрехата и съда за вода. Тогава, ако са голи, не трябва да има и следа от закръпена дреха. Те нито трябва да изучават, нито да тълкуват (свещеното писание). Няма нищо достойно за слушане за тях. Освен Пранава (Ом), те не трябва да развиват никаква наука за логиката, дори и словесния авторитет (т.е. Ведите). Той не трябва да говори много в тълкуване (свещени текстове), не трябва да обезсмисля с думите си думите на великите, (не трябва) да общува чрез правене на знаци с ръце и т.н., нито трябва да

използва други специални средства за комуникация. Той не трябва да говори с хора от низшата класа, жени, паднали и (особено с) жени в техните пътища. За аскета няма поклонение на боговете, нито виждане (на божествата) по време на празници, нито пътуване на поклонение.

V-21. Отново (за) различните видове аскети. (В правилото, отнасящо се) до Кутичака, получаването на милостиня е от един дом; за Бахудака е произволно, както в случая с пчела, събираща мед; за Хамса са осем хапки (събрани) от осем домове, за Парамахамса (пет събрани хапки) от пет домове, като ръката е (купата за милостиня); за Турията храната се състои от плодове, сложени в устата му (гомукха); за Авадхута (храната идва при него), както в случая с питон, от всички класи хора. Аскетът не трябва да остава много нощи (на едно и също място). Той не трябва да се покланя на никого. За Турията и Авадхута никой не е по-висш. Този, който не познава Аза, макар и най-възрастен, все пак е най-млад (по мъдрост). Той не трябва да преплува река, нито да се катери по дърво, нито да пътува с карета. Той не трябва да се занимава с покупко-продажба, нито да прави дори най-малка размяна. Той не трябва да се преструва, нито да лъже. Няма задължение, предписано на аскета. Ако има, тогава той ще трябва да се смесва с хора, практикуващи религиозни обреди (което е нежелателно). Следователно аскетите имат право (само) на медитация и т.н.

V-22. Отреченият се в извънредна ситуация и аскетът Кутичака достигат съответно световите Бхур и Бхувар. Аскетът Бахудака достига рая (Сварга). Мъдрецът Хамса достига (най-висшето небе на) Таполока. Парамахамса достига обиталището на Брахма и на Истината (Сатъялока). Турията и Авадхута достигат окончателно блаженство в (индивидуалния) Аз чрез дълбока медитация върху Аза според максимата на осата и червея.

V-23. „Каквото и състояние да си спомня човек, когато изоставя тялото си при смъртта, същото той постига (след смъртта).“
„Учението на писанието никога не е лъжливо“.

V-24. По този начин, след като е узнал (процедурата), с изключение на изследването на природата на Аза, (аскетът) не трябва да се посвещава на никаква друга практика. В резултат на такава практика се постигат съответните

светове (като небето и т.н.). Чрез този, надарен с мъдрост и безстрастие, освобождението се (постига) в самия него; следователно няма придържане към каквато и да е друга практика. Придържането към (всяка друга) практика (ще бъде безполезно за постигане на окончателно блаженство). За възплътеното (аз) (съществуват трите състояния на) будност, сънуване и дълбок сън; в будно състояние (той има) способността да възприема индивидуалността (вишва); в състояние на сън, фината същност на светлината (тайджаса); в състояние на дълбок сън, интелигентност, зависима от индивидуалността (праджня). Поради разликата в състоянието, има разлика в обусловения Господ (Ишвара). За разликата в следствието, има разлика в причината. В тези (три състояния) материалната причина за (такива различия) е външната и вътрешната активност на четиринадесетте сетивни органа. Умствените състояния са четири: ум (манас), интелигентност (будхи), его (ахамкара) и сърце (читта). Има ясна разлика в практиките поради разликата в активността на умствените състояния.

V-25. „Знай (индивидуалният Аз), че е буден, когато остава в окото; когато е в гърлото, навлиза в (състояние на сън); е в сърцето в дълбок сън; но оставайки в главата, е четвъртото състояние (Турия)“.

V-26. Знаейки, че Турия е неразрушимият (Брахман), този, който остава сякаш в несъзнание за всички (случайности), като например каквото и да е чуто или видяно, остава като човек в състояние на дълбок сън, въпреки че е в будно състояние. В него дори в състояние на сън такова състояние (на несъзнание) преобладава. (Шастрите) казват, че той е този, който е „освободен, докато е жив“. Тълкуването на значението на всички писания е, че само такъв човек постига освобождение. Просяшкият монах не копнее за този или следващия свят (т.е. Сварга, раят на различните удоволствия с ограничение във времето). Ако има (такива) очаквания, той става такъв в съответствие с тях. Чрез (ритуални) практики на писанията, различни от изследване на Аза, той прави безполезно нещо, подобно на товара, носен от камила, натоварен с шафранови цветове. (за него) няма практика на науката Йога, няма изучаване на знанието на Санкхя, нито прилагане на мантрите и ритуалите. Ако един аскет практикува знания, различни от (Самореализация), това е като украсяване на труп. Както общарят е далеч от изпълнението на ведически ритуали, така е и от

(практиката на Брахма-)видя (чрез своите ритуали). Той не трябва да се посвещава на повтаряне на Пранава. Каквато и дейност да извършва, той трябва да пожъне плодовете ѝ. Следователно, отхвърляйки всички (ритуални действия) като пияната в рициново масло и виждайки голия аскет, зает с нея (Самореализация) с пълен контрол над ума и използвайки ръката си като (купа за милостиня), просяшкият монах (наистина) ще се отрече (от всички светски привързаности). Подобно на дете, луд или гоблин, просяшкият монах не трябва да желае нито смърт, нито живот, а просто ще отмерва времето според максимата на слуга, чакащ заповеди.

V-27. Ако един аскет живее само от милостиня, лишен от качествата на търпение, мъдрост, безстрастие, спокойствие и т.н., той е проклятие за поведението на аскетите.

V-28. Не чрез носене на (емблематичен) жезъл, не чрез обръсната глава, не чрез (специално) облекло, не чрез лицемерно преструване (на мъдрост) се постига освобождение.

V-29. За този, който носи жезъла на мъдростта, се казва, че е „с един жезъл“. Аскетът, който носи дървена пръчка, яде всякаква храна и е лишен от мъдрост, отива в ужасен ад, наречен Махараурава.

V-30. Великите мъдреци казват, че стабилното положение (в манастир) е подобно на екскрементите на свиня; следователно, оставяйки го настрана, аскетът ще се движи като (усърден) червей.

V-31. Аскетът Турият ще има храна и дрехи без молби и точно както се случват, по волята на другите. Той ще бъде гол и ще се къпе по волята на другите.

V-32. Аскетът, чието поведение е в хармония както със състоянието на сън, така и с будното състояние, се счита за най-добрия; той е най-отличният сред онези, които следват Веданта.

V-33. При непридобиване (на милостиня) той няма да скърби; при придобиването ѝ няма да изпитва радост. Избягвайки привързаността към материални неща, той просто ще се поддържа жив (за по-висша цел).

V-34. Той във всички случаи ще се отдръпва от това да бъде почитан (от възхищаващите се ученици); аскетът, който приветства такава почит, бива обвързан (със светски връзки), макар и освободен.

V-35. Заради голото си препитание, аскетът може да ходи за милостиня до домовете на одобрени класи хора (т.е. „двойно родените“) в подходящото време, след като са вечеряли след огнения ритуал.

V-36. Използвайки ръката си като съд (за приемане на храна), аскетът не трябва да иска милостиня повече от веднъж на ден; може да яде храната изправен, може да яде храната ходейки. Няма церемониално отпиване на вода между тях.

V-37. (Аскетите) с чисти мисли се придържат към границите (на доброто поведение) като морето; тези велики мъже не изоставят предписания курс (на поведение) като слънцето.

V-38. Когато аскетът търси храна само с устата си като крава, тогава той ще бъде уравновесен във всички същества; той е (тогава) годен за безсмъртие.

V-39. Отивайки в къща, която не е забранена (за милостиня), той трябва да избягва къща, която е забранена. Той трябва да влиза в къщата, когато вратата е отворена; никога няма да се приближава до къщата, когато е затворена.

V-40. Той трябва да се подслони (за през нощта) в пуста къща, покрита с прах, или може да се подслони под дърво, отказвайки се от всички харесвания и нехаресвания.

V-41. Аскетът трябва да заспи там, където е, когато слънцето залезе, и да бъде свободен от (ритуален) огън и (постоянно) жилище. Той ще живее от това, което идва на случаен принцип, самообладан и с потиснати сетива.

V-42. Напускайки (човешките жилища) и прибъгвайки до гора, притежавайки истинско знание и потиснати сетива, движейки се в очакване на времето (на смъртта), (аскетът) става годен за поглъщане в Брахман.

V-43. Мъдрецът, който се движи, въздържайки се от причиняване на страх на всички същества, няма страх от никое същество.

V-44. Свободен от гордост и егоизъм, незасегнат от двойките (противоположности), с разсеяни всички съмнения, (аскетът) никога не се гневи, нито мрази (никого) и не изрича лъжлива дума.

V-45. Движейки се по свети места, не причинявайки вреда на живи същества и получавайки милостиня в подходящото време, (мъдрецът) е годен за поглъщане в Брахман.

V-46. Той никога не трябва да се свързва с горските обитатели (Ванапрастхи) и домакините. Той трябва да желае да се движи незабележимо. Радост (от всякакъв вид) не трябва да влиза в него. По пътя си, посочен от слънцето, той ще ходи по земята (без бързане) като червей.

V-47. Действия, водещи до благословия и такива, свързани с вреда, както и такива, предназначени за благополучието на света, тези (аскетът) не трябва нито да извършват, нито да карат други да правят.

V-48. Той не трябва да се привързва към неортодоксални доктрини, нито да търси начини за препитание. Той не трябва да се отдава на настойчиви спорове, нито да се накланя към която и да е страна в дебат.

V-49. Той не трябва да има последователи, нито да изучава много книги. Той не трябва да използва коментар, нито да инициира встъпителни церемонии където и да е.

V-50. Без да показва какъвто и да е отличителен символ или мотив, аскетът трябва да се показва пред хората като луд човек, дете или ням човек, въпреки че е (всички) мъдър.

V-51. Той не трябва нито да прави, нито да говори за нищо. Той не трябва да има мисли, добри или лоши. Наслаждавайки се на Аза, мъдрецът ще се движи, водейки този начин на живот.

V-52. Той ще се движи из страната сам, свободен от привързаност, с покорени

сетива, играейки и радвайки се на Аза, самообладан, уравновесен.

V-53. Мъдър (но) игрив като дете, добре запознат, но изглеждащ глупав, (аскетът) ще пътува. Учен, той може да говори като луд човек. Търсейки храна като крава, той ще върви по пътя на Упанишадите.

V-54-55. Пренебрегнат, обиждан, измамен, завиждан, бит, възпрепятстван или страдащ от отказ на храна от зли хора или когато изпражнения и урина са хвърляни по него от невежите и разтърсвани по различни начини, (аскетът), желаещ благополучие, но изпаднал в трудности, ще се издигне чрез (силата на) Аза.

V-56-57. Почитта, получена от аскета, води до голяма загуба за богатството на неговото покаяние (Йога), но когато е пренебрегнат от невежите хора, той постига успех в практикуването на Йога (тъй като се освобождава от егото чрез изпитанието). Без да нарушава правилното поведение на доброто, Йогинът може да се движи така, че (обикновените) хора да го пренебрегват; но никога няма да общуват с него.

V-58. Те, Йогин (погълнат в медитация), не трябва да вреди с дума, мисъл или физическо действие на същества като родените в утробата, родените в яйцеклетка и други. Той трябва да избягва всякакви асоциации.

V-59. Изоставяйки всички недостатъци, като страст и гняв, както и гордост, алчност, заблуда и т.н., просяшкият монах ще остане свободен от страх.

V-60. Яденето на храна, дадена като милостиня, спазването на тишина, покаяние, особено медитация, (притежаването) на правилно знание и безстрастие - това се счита за задължения на просяшкия монах.

V-61. Носейки охра дрехи, винаги отдаден на Йога на медитацията, той може да се подслони (за през нощта) в покрайнините на село, под сянката на дърво или дори в храм. Той винаги ще живее с милостиня и никъде няма да яде храна, получена само от една къща.

V-62. Мъдрият човек (преди да приеме отречението) винаги ще бъде в движение, докато постигне чистота на ума; там чистоумният ще се отрече от

светския живот и ще се движи тук-там.

V-63. Визуализирайки Бог (Господ Вишну) всичко, както външно, така и вътрешно, той ще се движи през цялото време, тих и свободен от нечистотии като бриза.

V-64. Уравновесен в радост и скръб, търпелив и прощаващ, ядещ каквото му попадне под ръка и гледащ без враждебност еднакво на „дважди родените“ - кравата, коня и елена и т.н., (той ще пътува).

V-65. Медитирайки върху Вишну (който е) върховният Аз и Господ (Ишана), съзерцавайки Върховното блаженство и помнейки, че той е единствен Брахман (той ще прекарва времето).

V-66. По този начин, станал мъдър и притежаващ пълен контрол над ума, отвръщайки се от желанията, съблечен (като стане Авадхута), винаги отхвърляйки всички светски дела чрез мисъл, дума и дело и отвръщайки лицето си от илюзорния феноменален свят, (мъдрецът) се освобождава (от светското робство) чрез дълбока медитация върху своя Аз, според максимата на осата и червея. Така (завършва петата глава на) Упанишадата.

VI-1. Тогава Нарада попитал дядото (Брахма): „Господи, (мъдрецът постига освобождение) чрез тази практика, според максимата на осата и червея. Как се (постига) тази практика?“ Бог Брахма му казал: „Истински в речта си той ще води живота, като тялото му ще остане отличително чрез (силата на) мъдростта и безстрастието.“

VI-2. Мъдростта е тялото (на мъдреца); знай, че безстрастието е неговият живот; спокойствието и самообладанието са очите му; умът е лицето му; интелигентността е пръстът му (кала) (състоящ се от шестнадесет части, започващи с Прана и завършващи с наман); двадесет и петте елемента са неговите крайници, (съвкупността от) състоянията (на будност и т.н.), петте му първични елемента (на земя, вода и т.н.); действие, преданост, мъдрост и безстрастие са клоните (т.е. ръцете във формата на неговото) будност, сънуване, дълбок сън и четвъртото състояние (турия); Четиринадесетте органа са във формата на (нестабилни) стълбове (закрепени) в слуз. Въпреки това,

както лоцман насочва лодка дори от кално място (към безопасност), както погонщик на лодки (неукротим) слон, човекът на безстрастието ще ги (органите) постави под свой контрол чрез своята проникателност; и считайки всичко различно от „Аз“ (т.е. Себето) за лъжливо и преходно, той винаги ще говори за себе си като за Брахман. Няма нищо друго, което той да познава освен своето Себе. Бидейки по този начин „освободен, докато живее“ (дживанмукта), той живее като човек, който е осъществил себе си. Той никога няма да каже: „Аз не съм Брахман“, а (ще чувства) непрестанно „Аз съм Брахман“ в състоянията на будност, сънуване и дълбок сън; (тогава) достигайки състоянието турия, той ще се слее със състоянието туриятита (на безтелесно окончателно блаженство).

VI-3. (В четвъртото състояние на турия) денят е будно състояние, нощта е състояние на сънуване, а полунощта е състояние на дълбок сън. В едно състояние има четири състояния. Сред четиринадесетте органа, всеки от които има една функция под свой контрол, функциите на окото и т.н. (сега ще бъдат описани). Чрез окото се осъществява разбирането на формата, чрез ушите - на звука, чрез езика - на вкуса, чрез носа - на обонянето, чрез речта - на артикулираното изразяване, чрез ръката - на хващането, чрез краката - на движението, чрез ануса - на изпразването, чрез гениталиите - на (сексуалното) удоволствие и чрез кожата - на допира. Интелигентността, която разбира обектите, зависи от тези (описани по-горе). (Тя) разбира чрез интелигентността. Тя става осъзната чрез ума (читта). Тя става самонадеяна от егото. След като специално ги е създала, индивидуалният Аз (Джива) става такъв поради съзнателното притежание на тялото. Джива прониква в тялото, както домакинът се движи в къщата си, осъзнавайки своето притежание. След като е разбрал (природата) на лицето (на съзнанието) (в лотоса на сърцето), а именно, че то изпитва доброта в източния венчелистче, сън и леност в югоизточния, жестокост в южния, греховност в югозападния, игривост в западния, склонност към движение в северозападния, спокойствие в северния, мъдрост в североизточния, безстрастие в перикарпа и мисъл за Аза във нишките (мъдрецът остава само със съзнанието на турията Брахман едновременно със зората на тази мъдрост).

VI-4. В състоянието (на осъзнаването) на живота има първото на будното състояние, второто на сънуване, третото на дълбок сън, четвъртото на състоянието турия; и „състоянието отвъд четвъртото“ (туриятита), когато четирите състояния отсъстват. Азът е само един (за който се говори),

притежаващ различните състояния на вишва, тайджаса, праджня и татастха (пасивното състояние). Има (само) едно сияйно Същество, свидетелят, този, свободен от всички атрибути; мъдрецът ще говори (т.е. ще чувства), че е Брахман (единствен). В противен случай има четири състояния на будност и т.н. в будното състояние, четирите състояния на сънуване и т.н. в състоянието на сънуване, четирите състояния на дълбок сън и т.н. в състоянието на дълбок сън и четирите състояния на турия и т.н. в състоянието турия. Не е така в състоянието турията, което е лишено от атрибути. Като вишва, тайджаса, праджня и Ишвара в състоянията на грубото, финото и причинното тяло, свидетелят остава сам във всички състояния. Дали пасивният (татастха) е свидетелят? Татастха не е свидетелят. Тъй като е свидетел, той не е сам свидетел. Дживата (дживата) е повлияна от своите състояния на правене, наслаждаване и егоизъм и т.н. Всеки друг освен дживата не е засегнат (от различните състояния). Ако се твърди, че и дживата не е засегната, това не е така. Съществува съзнателно усещане на тялото поради съзнанието, че е джива, и че е джива поради притежанието на тялото. Има намеса в състоянието на дживата, както между етера в съда и всепроникващия етер. Само благодарение на тази намеса, Джива, преструвайки се на вдишване и издишване, изследва (върховния свидетел) чрез мантрата „Хамса (Брахман), че Аз съм“. По този начин, осъзнавайки (че всъщност няма разлика между Джива и върховния свидетел), човек ще изостави съзнателното усещане на тялото; по този начин човек се освобождава от съзнанието на тялото. Само такъв човек се нарича Брахман.

VI-5. Отказвайки се от привързаността, побеждавайки гнева, приемайки много умерена диета, покорявайки сетивата и блокирайки портите (на тялото) чрез своята интелигентност, (аскетът) ще насочи ума си към дълбока медитация.

VI-6. На уединени места сами, в пещери и гори, йогинът, винаги в хармония, винаги ще започва добре своята медитация (върху Аза).

VI-7. На приеми, церемонии, извършвани в чест на маните (Шрадхите) и жертвоприношения, в религиозни шествия и празненства и в събранията на хора, познавачът на йога, желаещ окончателно освобождение, никога няма да присъства.

VI-8. Йогинът, погълнат от медитация, ще... движи се така, че хората да го

пренебрегват и обиждат; но той никога няма да се отклони от пътя на доброто.

VI-9. Трите дисциплини са сдържаност в речта, сдържаност в действията и съвършен контрол над ума; този, който практикува тези три сдържаности, е „наблюдател на трите дисциплини“ (тридандин) и е велик мъдрец.

VI-10. За най-велик от всички се счита този аскет, който отива да получава милостиня от различни домове на много учени брахмани, както пчелата за мед, когато ритуалният огън не отделя дим и е изгорял.

VI-11. Презрян аскет е този, който ходи за милостиня непрекъснато (без никакво сдържане), остава в този ред (на аскетите) без вътрешен подтик и няма безстрастие.

VI-12. Счита се за аскет и никой друг, който, знаейки, че милостиня е специално постижима в определен дом, не отива там отново.

VI-13-14. Този аскет се счита за човек отвъд кастите и порядките (ативарнашрамин), който осъзнава върховната истина, свободна от тялото, сетивата и т.н., която е всевидетелят, духовната мъдрост, аз-ът на блаженството и самосияйното. Кастите и порядките и т.н., отнасящи се до тялото, са измислени от заблуждаващата илюзия.

VI-15. Те (кастите и порядките) никога не са част от моя Аз, който е под формата на чисто съзнание. Този, който осъзнава това чрез (ученията на) Упанишадите, ще бъде считан за човек отвъд кастите и порядките.

VI-16. Този, чието поведение, съответстващо на кастите и порядките, е отпаднало при визуализирането на неговия Аз, отива отвъд всички (ограничения на) касти и порядки и остава в (блаженството на своя) Аз.

VI-17. Познаващите истината на всички Веди заявяват, че човекът е отвъд кастите и порядките, който е установен в своя Аз, достигнал етап отвъд своя ред (ашрама) и своята каста (варна).

VI-18. Следователно, о, Нарада, дори кастите и порядките на другите хора са били наложени върху Аза чрез заблуда (на обикновените хора); това не се

прави от познаващия Аза.

VI-19. Няма (ведическо) предписание, няма забрана, няма правило за изключване или включване на онези, които са реализирали Брахман; нито има нещо друго (ограничаващо поведението им), о, Нарада.

VI-20-21. Непривързан към всички същества и дори към (постигането на) позицията на бог Брахма и изкореняващ нежност към всичко, дори към децата, богатството и т.н., (новакът), пълен с вяра в пътя, водещ към освобождение, и желаещ да придобие мъдростта на Упанишадите, трябва да се обърне към Гуру, който е реализирал Брахман, с подарък в ръка.

VI-22. Угаждайки му, като му предоставя внимателно лично служене в продължение на дълго време, той винаги ще слуша с голямо внимание (неговото излагане на) истините на Упанишадите.

VI-23. Освободен от „моественост“ и егоизъм, лишен от всякаква привързаност и винаги притежаващ спокойствие и т.н., той визуализира Атман в своето Аз.

VI-24. Безстрастието винаги осезаемо (в човек) само когато човек види недостатъците на светския живот. За този, който е недоволен от живота в света, ще дойде отречение. Няма съмнение в това.

VI-25. Този, който (истински) желае освобождение, се нарича Парамахамса. (Преди да достигне това състояние) аскетът трябва да практикува (в живота си) мъдростта на писанието, която очевидно е единственото средство за освобождение, като слуша тълкуването на Упанишадите и др.

VI-26. За да постигне мъдростта на писанието (която води до самореализация), мъдрецът, наречен Парамахамса, трябва да бъде екипиран с всички средства като спокойствие, самообладание и др.

VI-27-29. Дълбоко отдаден на практиката на (мъдростта на) Упанишадите, спокоен, самоконтролиран, побеждаващ сетивата, безстрашен, винаги свободен от „мое“, незасегнат от двойките (противоположности), без зависими или други вещи (аскетът) ще бъде облечен в дрипава препаска и с обръсната глава; или може да бъде гол. Мъдър, опитен във Веданта, практикуващ йога,

свободен от „мое“ и егоизъм, уравновесен към приятели и т.н., приятелски настроен към всички същества, сам, човекът на мъдростта и самоконтрола - (такъв аскет) прекосява (океана от светска мизерия) и не който и да е друг.

VI-30. (Като новак) той ще бъде посветен на благополучието на по-възрастните си и ще прекара една година там (в обиталището на Гуруто). Той винаги ще бъде бдителен в спазването на по-малките обети (ниями), както и на големите морални задължения (ями).

VI-31. След това, в края (на годината), след като постигне превъзходната Йога на мъдростта, той ще се движи из страната в съответствие с (буквално, без да се противопоставя) правилното поведение.

VI-32. След това, в края на друга година, той ще се откаже (дори) от превъзходната мъдрост на Яджнавалкя и триадата от ордени (на Кутичака и др.) и ще достигне състоянието на Парамахамса.

VI-33. И сбoguвайки се с Гурутата (старейшините и наставниците), той наистина ще се движи из страната, отказвайки се от всякаква привързаност, потискайки гнева, бидейки много умерен в диетата си и побеждавайки сетивата.

VI-34. Тези двама (души) не се справят добре поради несъвместимост в действията си; домакинът не се занимава с продуктивна работа, а просякът монах се занимава с работа.

VI-35. Виждайки млада красива жена, той се разпалва от страст и пиейки алкохол, се опиянява. Затова той ще избягва отдалеч жена, която е отрова за окото.

VI-36. Разговорите с жени, както и бърбенето с тях и изпращането им по поръчки, техните танци, музика и смях, както и скандалите около тях - това (аскетът) трябва да избягва.

VI-37. Нито (церемониално) измиване, нито мърморене на молитви, нито поклонение (на боговете), нито принасяне на жертви на богове, нито средства за постигане на каквото и да било, нито огнен ритуал и т.н., не трябва да се практикуват от него тук, о, Нарада.

VI-38. Той не трябва да (извършва) поклонение (на богове), да принася жертви на маните, да ходи на поклонение и да спазва обети; той няма нито праведно поведение (дхарма), нито неправомерно поведение (адхарма); нито има някакво правило (за поведение), нито светски действия.

VI-39-41. Йогинът трябва да се откаже от всички (светски) задължения и от тези, които отговарят на популярните практики по всякакъв начин. Мъдрият аскет, йогинът, чийто ум е съсредоточен върху най-висшата истина, не трябва да унищожава насекоми, червеи, молци, както и дървета. С внимание, винаги насочено навътре, чист, със спокоен ум, умът ти, изпълнен с Аза, отхвърляйки вътрешния контакт (с външни обекти), нека ти, о, Нарада, се движиш свободно в света. Пътувайки сам, аскетът не трябва да се движи в анархична страна.

VI-42. Без да хвали никого, без да се покланя на никого, без да произнася Свадха (тъй като не почита никакви гриви), пребивавайки в нестабилни (пусти къщи) и хълмове, аскетът трябва да се движи без никакви ограничения. Така (завършва шестата глава на) Упанишадата.

VII-1. След това попитан за ограниченията за (поведението на) аскета, бог Брахма им каза пред Нарада. (Аскетът), бидейки безстрастен, трябва да пребивава в определено жилище по време на дъждовете и да се движи сам осем месеца; той (тогава) не трябва да пребивава на едно място (непрекъснато). Просиякът монах не трябва да стои на едно място като елен от уплаха. Той не трябва да приема (никакво предложение за удължаване на престоя му), което възпрепятства заминаването му. Той не трябва да пресича река (плувайки) с ръце. Нито пък трябва да се катери по дърво (за плодове). Той не трябва да присъства на празника в чест на който и да е бог. Той не трябва да се храни само с храна от едно място. Той не трябва да извършва външно поклонение на богове. Отхвърляйки всичко различно от Аза и препитавайки с храна, осигурена като милостиня от няколко къщи, както пчела (събира мед), ставайки слаб, без да увеличава мазнините (в тялото си), той ще отхвърля (угояващото) гхи като кръв. (Той ще счита) получаването на храна само в една къща за (вземане на) месо, помазването с ароматен мехлем за намазване с нечисто нещо, меласата за изгнаник, дрехата за чиния с остатъци от друг, маслената баня за привързаност към жени, удоволствието с приятели

за урина, желанието за говеждо месо, мястото, познато му преди, като колибата на изгнаник, жените за змии, златото за смъртоносна отрова, залата за събрания за гробище, столицата за ужасен ад (Кумбхипака) и храната в една къща за буци плът от труп.

Отхвърляйки гледката на другите като различни от него, както и светските пътища, напускайки родния си край, избягвайки местата, които преди са му били познати, спомняйки си блаженството на Аза като радостта от възвръщането на забравен предмет и забравяйки гордостта от тялото и родния си край, признавайки, че тялото му е достойно да бъде изхвърлено като труп, той ще остане далеч, напускайки мястото на децата и близките си роднини, както прави крадец, когато е освободен от затвора. Препитавайки се с храна, осигурена без усилие, посвещавайки се на медитация върху Брахман и Пранава и освободен от всички (светски) дейности, изгорил страст, гняв, алчност, заблуда, гордост, завист и т.н., и незасегнат от трите гуни (Сатва и т.н.), освободен от шестте човешки немощи (глад, жажда и т.н.), лишен от промяна, дължаща се на шестте състояния (на съществата, а именно произход, съществуване и т.н.), истински в речта си, чист, не мразещ никого, (пребиваващ) една нощ в село, пет нощи в град, пет нощи на свещени места, пет нощи на свещени места по бреговете на свещени реки, без определено местожителство, с постоянен ум, никога не изричайки лъжа, той може да живее в планински пещери; той може да пътува сам (но съсредоточен върху четирите месеца почивка по време на дъждовете, чатурмашя), той може да пътува в компанията на друг към село и с трима или четирима към град.

(Правилото е), че един просяк монах трябва да пътува сам. Той не трябва да позволява свободно действие на четиринадесетте органа там. Наслаждавайки се на богатството на безстрастието, породено от пълното познание (за преходната природа на светския живот), (твърдо) решен в себе си, че няма никой друг освен неговия Аз и няма друг, различен от него, виждайки навсякъде собствената си форма и (по този начин) постигайки освобождение, докато живее (дживанмукти), и осъзнавайки своя четворен Аз (като Отир и т.н.) до края на властта на прарабдха-карман, (аскетът) ще живее, медитирайки върху своя Аз, докато тялото му падне.

VII-2. (Това са) къпане в трите периода (сандхйи) на деня от аскета Кутичака, два пъти от Бахудака, веднъж от Хамса, умствена баня от Парамахамса, баня

(т.е. намазване) със свещен пепел от Турията и въздушна баня от Авадхута.

VII-3. Кутичака трябва да постави перпендикулярния знак от сандал на челото (урдхвапундра), Бахудака - трите хоризонтални линии от свещен пепел (трипундра), Хамса (или) урдхвапундра, или трипундра, Парамахамса - намазване на свещен пепел, Туриятита - знака от сандал (тилакапундра), Авадхута - никакъв (или) Туриятита и Авадхута (изобщо нямат).

VII-4. Кутичака трябва да се бръсне (през всеки от шестте) сезона, Бахудака - бръснене (в края на) два сезона, Парамахамса - не се бръсне или ако има бръснене, бръсне се на всеки шест месеца (по време на слънцестоеенето, аяна), а Туриятита и Авадхута - не се бръснат.

VII-5. Кутичака взема храна в една къща, Бахудака събира милостиня от врата на врата, както пчела събира мед, Хамса и Парамахамса използват ръката като съд (т.е. купа за просия), Турията има кравешка уста (т.е. храната се слага в устата му), а Авадхута взема храна на случаен принцип (както прави питон).

VII-6. Кутичака (носи) две дрехи, Бахудака - една дреха, Хамса - парче (плат), Парамахамса е или гол, или носи една препаска, Турията и Авадхута са голи (буквално те остават както по време на раждането). Хамса и Парамахамса носят (еленска) кожа, а не останалите.

VII-7. Кутичака и Бахудака (практикуват) поклонение на богове, Хамса и Парамахамса се покланят мислено, Туриятита и Авадхута чувстват „Че Аз съм“ (т.е. те отъждествяват индивидуалната душа с върховния дух)

VII-8. Кутичака и Бахудака имат право да рецитират мантри, Хамса и Парамахамса да медитират (върху тях), Туриятита и Авадхута нямат право на нито една от двете (практики), (но) Туриятита и Авадхута имат право да дават инструкции върху великите ведантски текстове; така и Парамахамса. Кутичака, Бахудака и Хамса нямат право да дават инструкции на другите.

VII-9. Кутичака и Бахудака (трябва да медитират върху) Пранавата на хората (външната Пранава, състояща се от четири мантри), Хамса и Парамахамса върху антарাপранава (състояща се от осем мантри), Туриятита и Авадхута върху брахмапранава (състояща се от шестнадесет матри).

VII-10. Кутичака и Бахудака трябва да слушат (изложението на Веданта), Хамса и Парамахамса размишляват върху тях, Туриятита и Авадхута имат дълбока и многократна медитация върху тях. Правилото е всички тези (аскети) да медитират върху Аза.

VII-11. Така стремящият се след освобождение, винаги помнещ освобождаващата мантра (Ом), която му позволява да прекоси (океана от) светския живот, ще живее „освободен, докато живее“; аскетът трябва да търси средствата за постигане на окончателно блаженство (Кайваля) според правилата на специалния ред (на аскета, в който се намира). Така (завършва седмата глава на) Упанишадата.

VIII-1. Тогава Нарада помолил бог Брахма: „Благоволи да изложиш спасителната мантра за прекратяване на светския живот“. Съгласявайки се с нея, бог Брахма започнал да я излага. Ом (е) Брахман в начина, по който го разглеждаме като съставен от много отделни тела (вящи) и като съставен от части, всяка от които е същностно еднаква с цялото (самаци). Кое е вящи? Кое е самаци? Самхара Пранава и сришти Пранава са три вида: вътрешна Пранава (Антах-Пранава), външна Пранава (Бахя-Пранава) и комбинираната вътрешна и външна Пранава (Убхаятмака-Пранава). (Единственият) Брахма-Пранава е (понякога) вътрешната Пранава (състояща се от осем матри) и практическата Пранава (Вяхарика-Пранава). Външната Пранава и Пранава на мъдреците (Арша-Пранава). Комбинираната вътрешна и външна Пранава е Вират-Пранава. Самхара-Пранава, Брахма-Пранава и Ардхаматра-Пранава. (По този начин Брахма-Пранава е от осем вида: Самхара-Пранава, Шришти-Пранава, Антах-Пранава, Бахя-Пранава, Вяхарика-Пранава, Арса-Пранава, Вират-Пранава и Ардхаматра-Пранава).

VIII-2. Ом е Брахман. Знайте, че Ом, състоящ се от една сричка, е Антах-Пранава. Той е разделен на осем (матри) - гласната „а“, гласната „у“, съгласната „м“, полусричката (ардха-матра), нада, бинду, кала и шакти. Следователно не е четири (както се казва, че са главните му матри). Гласната „а“ се състои от десет хиляди части, гласната „у“ е от хиляда части, буквата „м“ от сто части, а Ардхаматра-Пранава се състои от безкраен брой части. Вират-Пранава притежава атрибути (Сагуна), а Самхара-Пранава е свободна

от атрибути (Ниргуна), Утпати-Пранава се състои и от двете (Сагуна и Ниргуна). Вират-Пранава е разтегната (плута). Самхара-Пранава е плута-плута.

VIII-3. Вират-Пранава се състои от шестнадесет матри и е отвъд тридесет и шестте първични субстанции. Как има шестнадесет матри? Те са изброени: гласната „а“ е първата, гласната „у“ е втората, буквата „м“ е третата, ардхаматра е четвъртата, бинду е петата, нада е шестата, кала е седмата, калатита е осмата, шанти е деветата, сантятита е десетата, унмани е единадесетата, манонмани е дванадесетата, пури е тринадесетата, мадхяма е четиринадесетата, пашянти е петнадесетата и пара е шестнадесетата. Отново, Брахма-Пранава, макар и само една, достига състоянието на притежаване или непритежаване на атрибути (Сагуна и Ниргуна), след като е постигнала състоянието на притежаване на 128 матри, поради двойствения характер на Пракрити и Пуруша, когато има по шестдесет и четири матри всяка.

VIII-4. Това (Брахма-Пранава) е подпората на всичко, върховното сияние и господарят на всичко - така (мъдреците с истинско виждане) го гледат. Състои се от всички богове и в него е подпората на цялата вселена (Господ).

VIII-5. Състои се от всички срички; то е Времето; то е съставено от цялото писание и е благоприятното (Шива). То е най-превъзходното от всички Веди и се състои от (същността) на всички Упанишади; това (Ом, Атман) трябва да се търси.

VIII-6. Минало, настояще и бъдеще съставляват трите периода - неразрушимата сричка Ом (прониква и надхвърля) тези; знайте, че то е началото (на всичко) и дарителят на окончателното блаженство.

VIII-7. Същият (Ом), който е Атман, е описан с думата Брахман. По подобен начин, преживявайки го като единствения (без втори), вечния, безсмъртния, Ом и налагайки Ом заедно с тялото (върху Брахман), той става едно с него. Знайте тогава със сигурност, че тройният Атман е върховният Брахман.

VIII-8. Човек трябва дълбоко да медитира върху върховния Брахман в надлежния ред на Вишва и т.н. (Вишва, Вирадх, Отир и Туря).

VIII-9-11. Този Атман е четиричастен - като изпитващ грубия аспект (като

Вишва), когато е индивид в грубия аспект, като наслаждаващ се (на света) в състояние на сън във фина форма, когато е приел фината форма (на Тайджаса), като (наслаждаващ се на блаженство) в състояние на идентичност (на Праджня и Ишвара) и като наслаждаващ се на блаженство (в състояние Туря). Атман е от четири пада (четвъртини). Вишва, състояща се от четири етапа (Вишва-Вишва, Вишва-Тайджаса, Вишва-Праджня и Вишва-Туря), е Пуруша Вайшванара. Той функционира в будно състояние. Той възприема грубите форми (на феноменалния свят) и ги преживява. То притежава деветнадесет лица (петте органа на възприятието, петте органа на действието, петте жизнени въздуха и четирите вътрешни сетива на манас, будхи, ахамкара и читта), има осем крайника (небето като глава, слънцето и луната като двете очи, посоките като уши, морето като долната част на корема, земята като краката), движи се навсякъде и е господарят (Прабху).

VIII-12-13. Този Вишва (джит) е първата пада (на Атман).

Вишва (Вишвапада на Атман) има четири аспекта в четирите състояния: будност, сънуване, дълбок сън и Туря. В будно състояние тя функционира чрез сетивата и преживява зрението и т.н. на обекти. Това е будността в будно състояние (джаграт-джаграна). Нейният преживяващ в индивидуалния аспект е Вишва-Вишва (Вишва подразделението на Вишвапада на Атман); тя е Вират-Вирадх в колективния аспект. Тя е Отир-Отир в индивидуалния и колективния аспект. Когато умът схваща обекти без функционирането на сетивата, той сънува в будно състояние (джаграт-свапна); нейният преживяващ е Вишва-Тайджаса (Тайджаса подразделението на Вишва). Когато човек не е съзнателен за нищо, а остава сякаш в безсъзнание, тогава това е сън в будно състояние (джаграт-сусупти); нейният преживяващ е Вишва-Праджня (Праджня подразделението на Вишва). Когато човек е в уравновесеност благодарение на милостта на Гуруто или на плода на добрите си дела (пуня), сякаш е в Самадхи, и се държи като наблюдател (сакшин), това е Туря в будно състояние (джаграт-туря). Нейният преживяващ е Вишва-Туря (подразделът Туря на Вишва).

Втората пада (на Атман, Тайджаса), също има четири аспекта (Тайджаса-Вишва, Тайджаса-Тайджаса, Тайджаса-Праджня и Тайджаса-Туря) и е господарят на съществата, Хираниягербха. Тя функционира като господар в състояние на сън. Тя възприема фините форми (на феноменалния свят) и ги

преживява. Въпреки че притежава осем крайника, тя е едно и не е различна, О, Нарада (буквално мъчителят на враговете).

VIII-14-16. [Когато в състояние на сън Атман преживява зрението и т.н. на обекти със сънуващи очи и т.н., без активното функциониране на ума, тогава е налице будност в състояние на сън (свапна-джагарана) и неговият преживяващ е Тайджаса-Вишва (Вишва подразделението на Тайджаса). Неговият преживяващ е Сутра-Вирадх в колективния аспект на преживяванията на състоянието свапна-джагарана; това е Отир подразделението на Ануджнатир в индивидуалния и колективния аспект. Когато в състояние на сън Атман се наслаждава на обектите само чрез ума, без функционирането на сънуващите очи и т.н., и състоянието свапна-джагарана, това е състоянието свапна-свапна (сънуване в състояние на сън). Неговият преживяващ е Тайджаса-тайджаса (Тайджаса подразделението на Тайджаса пада на Атман).] Когато няма преживяване на състоянията свапна-джагарана и свапна-свапна и няма възприятие нито от очите-сънуващи и т.н., нито от ума, и е налице пълна заборава за външните обекти и за себе си, това състояние на безчувственост е свапна-сусупти (състоянието на дълбок сън в състоянието на сънуване). Атман, който изпитва това състояние, е Тайджаса-Праджня (подразделението на Праджня на Тайджаса пада на Атман). Когато поради плодовете на добрите дела няма възприятия за трите предишни състояния на състоянието на сън и Атман остава в състояние Туря на състоянието на сън, когато свети неутрално състояние (състоянието на свидетел) на общи и частни преживявания на външния свят и на вътрешните сетива, това състояние е свапна-туря (подразделението Туря на състоянието на сън) и Атман, който изпитва това, е Тайджаса-Туря (подразделението Туря на Тайджаса пада на четирикратния Атман).

Когато човек спи и нито копнее за желания, нито вижда сън, това е ясно дълбок сън. В това състояние функционира четирикратната Праджня (като Праджня-Вишва, Праджня-Тайджаса, Праджня-Праджня и Праджня-Туря), която се нарича третата пада на Атман. Този Атман е един, остава в състояние на дълбок сън, притежава пълнотата на мъдростта, радва се на щастие, състои се от вечно блаженство и остава в сърцето на всички същества; въпреки това той се радва. блаженство, има ума за лице, е вездесъщ и неразрушим и е Ишвара.

VIII-17. Той е господарят на всичко, всезнаещ и фин по замисъл. Той прониква във всички същества; той е първоизточникът, произходът и унищожението на всичко.

VIII-18. Всички тези три етапа (на будност, сънуване и дълбок сън) са пречка за унищожаването на всички дейности на съществата (т.е. за самореализация); следователно те са подобни на състоянието на дълбок сън; то всъщност е съновидение и се казва, че е само илюзия. [В състояние на дълбок сън, когато човекът, пребиваващ в едно от двете състояния на будност или сънуване, желае да премине в състояние на дълбок сън и изпитва фалшивата представа за форма и т.н., за обекти с очите и т.н., тогава това е състояние на будност в дълбок сън (сусупти-джаграт); неговият преживяващ в индивидуалния аспект е Вишва подразделението на Праджня; в колективния си аспект това е Вирадх подразделението на Биджатман; в комбинирания индивидуален и колективен аспект това е Ануджанайкарасотир.] В състояние на дълбок сън, когато Атман е свободен от фалшивата представа за форма и т.н. на външни обекти и заема позиция в будно или сънливо състояние, изпитва фалшивите представи за форма и т.н. на обекти, това е състояние на сънуване в дълбок сън (свапна-свапна). Преживяващият Атман тогава е Праджня-Тайджаса (подразделението Тайджаса на Праджня). Отново в дълбок сън, когато Атман, макар и да изпитва фалшивата представа за форма и т.н. на обекти с фалшивите дейности (на виждане и т.н.), които проникват в съзнанието на човек (Чайтаня), все още не ги изпитва като застояли, тогава това е състояние на дълбок сън в дълбокия сън. Преживяващият Атман тогава е Праджня-Праджня (подразделението Праджня, присъщо на Праджня). Отново в състоянието на дълбок сън, когато Атман се наслаждава на блаженство, оставайки свидетел на преживяванията от трите предишни етапа в дълбокия сън, тогава това е състоянието Туря на дълбок сън и изпитващият Атман е Праджня-Туря (подразделението Туря на Праджня).

VIII-19-20. Четвъртото (пада, Туря), макар и четирикратно (като Туря-Вишва, Туря-Тайджаса, Туря-Праджня и Туря-Туря), наистина е единствената същност на чистото съзнание, поради причината, че всяко едно от тях (Вишва и т.н.) кулминира в състоянието Туря. (Състоянието Туря) формира основата за диференциацията (на Атман) като Отир, Ануджанатир и Ануджана (т.е. Ануджанайкараса). Тези три различни състояния са (всъщност) сусупта (тъй като те просто представляват воал на Туря-Туря, което е върховно блаженство)

и се състоят от вътрешна материя на сънищата. Знаейки, че (всичко различно от Туря-Туря) е просто илюзия, в следващия момент остава единствената същност на чистото съзнание.

VIII-21. [Тъй като Туря-Туря, бидейки единственото състояние на блаженство, не е способна на подразделяне на индивидуални, колективни и частично индивидуални и частично колективни аспекти, самата Туря не е с четирикратна природа, а само с три (с изключение на Туря-Туря). Тази тройна природа на Туря може да се обясни по следния начин: Тъй като има различия във външните обекти, познаващият Брахман ги възприема със сетивата си, но без разграничение; това състояние е туря-джагарана; Атман, който изпитва това състояние индивидуално, е Туря-Вишва, колективно е Туря-Вирадж, частично индивидуално, частично колективно е Авикалпа-Отир. Когато познаващият Брахман, с отшумяла всички сетивни дейности, възприеме единството на Аза с Брахман само чрез ума си, това е състоянието на туря-свапна; Атман, който изпитва това, е Туря-Тайджаса. Когато човек е в безразличие дълбока медитация (Нирвикалпа-самадхи) и остава сякаш в състояние на замръзнала анимация, това е състоянието на туря-сусупти и изпитващият Атман е Туря-Праджня.]

Ето ясното правило, че Туря-Туря не е по никакъв начин груба мъдрост (тъй като не е Отротир, което е същото като Вишва-Вишва и Вираддж-Вирадж, изпитващи състоянието джаграт-джагарана), нито пък фината чувствителност (тъй като е различна от Тайджаса, Сутра и Ануджнятир на състоянието Свапна-джагарана), нито чисто съзнание (Праджня) (тъй като е различно от Отир-Авикалпа, същото като Вишва, Вираддж и Туря на формата на съзнание, разкриваща присъствието или отсъствието на джаграт-джагарана и други състояния), нито където и да е другаде, о, мъдрецо.

VIII-22. То не е не-съзнание (Апраджня) (тъй като е далеч от Ануджнятир-Отир, идентично с Тайджаса-Вишва и Сутра-Вирадж, които са без външно възприятие в състоянието свапна-джагарана), нито на грубо, така и на фино съзнание (тъй като е извън обхвата на Отир-Ануджнякараса, отъждествява се с Вишва-Праджня и Вираддж-Биджа на състоянието джаграт-свапна, което е извън областта на истинското знание), нито изключителна интелигентност (тъй като не е в обхвата на Ануджнятир-Ануджнякараса, отъждествява се с Тайджаса-Праджня и Сутра-Биджа на формата на изключителна

интелигентност, функционираща в състоянието свапна-свапна) и никога не е възприемаемо (тъй като е извън обхвата на Ануджнятир-Ануджнятир, отъждествява се с тайджаса-Тайджаса и Сутра-Сутра, заблудена от визията, създадена от ума в свапна-свапна състояние).

VIII-23. Не може да бъде дефинирано (тъй като е различно от Ануджанакараса-Ануджанатир, отъждествявана с Праджня-Тайджаса и Биджа-Сутра, които могат да бъдат познати само чрез невежеството на Атман в състоянието свапна-свапна), не може да бъде схванато (тъй като е различно от Ануджанакараса-Отир, отъждествявана с Праджня-Вишва и Биджа-Вираджд, които могат да бъдат схванати чрез невежеството на Атман в състоянието свапна-джагарана), не е способно да бъде изразено (тъй като е различно от Ануджанатир-Авикалпа, отъждествявана с Тайджаса-Сутра-Туря, която проявява присъствието или отсъствието на свапна-джагарана и други състояния в състоянието свапна-туря), е отвъд мисълта (тъй като е извън Ануджанакараса-Ануджанакараса, отъждествявана с Праджня-Праджня и Биджа-Биджа в Състоянието свапа-свапа, имащо само спомена „Не знам нищо за това състояние“), не може да бъде назовано (тъй като е недокоснато от възприятието на Ануджанакараса-Авикалпа, отъждествявано с Праджня-Биджа-Туря, което би могло да бъде наречено като свидетел на присъствието или отсъствието на свапна-джагарана и подобни състояния в състоянието свапна-туря), е също така същността на убеждението в единния Атман (тъй като е различно от възприятията на Авикалпа-Отир, отъждествявано с Туря-Вишва-Вираджд, изпитващо състоянието туря-джагарана), е унищожението на светския живот (тъй като не може да понесе дори миризмата на Авикалпа-Ануджанатир, отъждествявано с Туря-Тайджаса-Сутра, която в някои случаи не слага край на светския живот и която изпитва състоянието туря-свапна), е неподвижно (тъй като се различава от преживяването на Авикалпа-Ануджнаикараса, отъждествявана с Туря-Праджня-Биджа, изпитваща състоянието туря-свапна, е благоприятната (тъй като е същата като крайното блаженство - Кайваля - в безтелесно състояние) и е недвойствената (тъй като е от формата на върховното недвойствено състояние без еквивалент) - това (познаващите Брахман) считат за четвъртото (туря-туря); то е (същото като) Брахма-Пранава. Това трябва да се осъзнае, а не която и да е друга (наречена) туря. Това (туря-туря) е опората за търсещите освобождение като слънцето (към феноменалния свят); то е самосияещо (тъй като е източник на блясък за слънцето и т.н.); то е етерът на

Брахман (тъй като е без еквивалент); то винаги свети, тъй като е трансцендентният Брахман. Така (завършва осмата глава на) Упанишада.

IX-1. Тогава Нарада попита: „Как е истинската форма на Брахман?“ Бог Брахма отговори (обяснявайки) истинската форма на Брахман. Тези, които смятат, че Той (трансцендентният Брахман) е едно и самият той (индивидуалното аз) е друго, са зверове, макар и не зверове в своята (истинска) природа. Мъдрецът (мъдрецът), осъзнал по този начин (че индивидуалното Аз и Брахман са идентични), е освободен от челюстите на смъртта (т.е. вярата в дуалността води до смърт и отречение-раждане; вярата в недуалността води до безсмъртие). Няма друг известен път за достигане на целта (на крайното блаженство).

IX-2. Времето (е коренната причина на светския живот, казват някои философи), Природата (казват Мимамсаките), случайността (казват атеистите), (петте) елемента (казват джайните, които вярват във вечността на света), Материята (Пракрити) (казват Шактите), Пуруша (Хиранягарбха) (казват йогите) - оттук спекулацията (върху причината за светския живот). Комбинацията от тях не е (причината) поради съществуването на Аза. Азът също е неспособен (да бъде причината), защото е подвластен на щастие и нещастие.

IX-3. Те (познаващите Брахман), прибягвайки до Йога на дълбоката медитация, възприемат силата (Мая) на самосветещия Атман, добре скрит от собствените си атрибути (на Сатва и др.), който сам управлява всички тези причини, включително Времето и индивидуалния Аз. IX

-4. (Мая, под ръководството на Сагуна-Брахман - Ишвара - е създала вселената. Самият Брахман не извършва никакво действие, тъй като е нишкрия). (Те са възприели) този (светът, наподобяващ колело на колесница) в едно цяло (Мая), покрито с три (боговете Брахма, Вишну и Шива, притежаващи силата на сътворението, поддържането и оттеглянето на света, поради връзката с трите гуни), притежаващо шестнадесет сили (кали), имащо петдесет спици с двадесет пирона (под формата на сетивата и техните обекти), имащо шест групи от по осем (астаки) с една оковена връзка (желание) от много форми, с три вида пътища и притежаващо заблуда, която е причина за двете (доброта и грях, основани на любов и омраза).

IX-5. Мислим за онази (река), чиято вода тече по пет начина (течения), която има пет свирепи устия поради пет причини, чиито вълни са петте жизнени въздуха, чийто източник е (егото), което контролира петте сетива на възприятие, която има пет водовъртежа, чиято скорост на течение се състои от петте страдания, която има петдесет части и която има пет кръстовища.

IX-6. В това колело на Брахман, което е (причината за) живота на всичко, (субстратът на) разтварянето на всичко и обширно (далеч по-необятно от небето), се върти Хамса (Параматман във формата на индивидуалния Аз). След като се е смятал за отделен (като индивидуалния Аз, като етера в съда по отношение на всепроникващия етер), а Брахман като контролиращия Аз (той се върти в колелото на светския живот); и след това, бидейки обичан от Него (след осъзнаване на истината в „Ти си Това“ и „Аз съм Брахман“) (индивидуалната душа) постига безсмъртие.

IX-7. Това (описано по-рано като различно от Сагуна Брахман или Ишвара) наистина е било възпявано (в Упанишадите) като върховен Брахман; върху Него (същността на Пранава) триадата (е наложена) и то е опората (на феноменалния свят), която е сама по себе си; то е нетленно. Познаващите Ведата, осъзнавайки разликата (между Аза и Брахман като лъжливи) и бидейки напълно отдадени на Него, са погълнати от трансцендентния Брахман.

IX-8. Господ поддържа вселената обединена (чрез причина и следствие), преходното (феноменалния свят) и нетленното (Мая), проявеното (Природата) и не проявеното (причината, Мая). Индивидуалният Атман се счита за безсилен поради природата си на преживяващ (на удоволствие и болка); след като е осъзнал самосияйното Същество, той се освобождава от всички окови.

IX-9. Всезнаещият и невежият са двете несъздадени същества; (първото) е Господ, а (другото) е безсилното (аниша); наистина съществува едно несъздадено (Пракрити), което е предназначено за нещата от преживяването и преживяващия. (Трансцендентният) Атман е неограничен и вездесъщ и не е агент (на действия). Когато (човек) осъзнае тези три (Ишвара, индивидуалния Аз и Пракрити) като Брахман (човек става Брахман).

IX-10. Пракрити (Прадхана) е преходна; Господ (Хара, който разсейва

невежеството) е безсмъртен и нетленен. Единственото самосияйно Същество управлява преходното (Пракрити) и индивидуалния Атман. Чрез многократна дълбока медитация върху Него и концентрация на ума (в Йога, „Аз съм Той“) и чрез осъзнаването на истинската реалност, (ще има) изчезване на универсалната илюзия (Мая) в края (на невежеството).

IX-11. След като осъзнае самосияйния Господ (като идентичен с Аза), човек се освобождава от всички окови; с унищожаването на всички страдания ще има край на ражданията и смъртите. Чрез дълбока медитация върху това (че той не е нищо друго освен тази реалност) и когато разликата между тялото (и Аза) е изчезнала) (мъдрецът) осъзнава третото върховно състояние (на Парамешвара) и (в него) крайното блаженство (кевала) и (по този начин) се е осъществил.

IX-12. Това (Брахман) трябва да бъде осъзнато (като самия себе си), то е вечно и присъстващо като индивидуалния Атман; защото няма нищо друго освен това, което е достойно за осъзнаване. След като разгледах (с илюзорно виждане) преживяващия (индивидуалния Атман), обективния свят (на преживяванията) и Ишвара (владетелят) (като различни), (знай), че цялата тази триада е добре обявена (от познавачите на Веданта) за Брахман (единствено).

IX-13. Средството за осъзнаване на този Брахман е Брахма-Видя (учението на Упанишадите) и покаянието (т.е. дълбоката медитация); то зависи единствено от Упанишадите (за своята реализация).

IX-14. За този, който по този начин разбира и медитира само върху своето Аз, „Каква заблуда има, каква скръб, за този, който съзерцава единството?“ Следователно (разделеността на) Вирадж, миналото, настоящето и бъдещето (изчезва и те) стават от формата на неразрушимия (Брахман).

IX-15. По-фин от атома, по-велик от великото, Азът е разположен в сърцето на това (всяко) създание. Човек вижда този трансцендентален Господ, който е свободен от страсти по милостта на създателя и (по този начин) се освобождава от скръб.

IX-16. Нямайки ръце и крака, (Господът) се движи бързо и хваща (обекти); без очи Той вижда; без уши Той чува. Той знае нещата, които трябва да бъдат

познати (без ум, тъй като е всезнаещ); никой не Го познава. (Познаващите Веданта) говорят за Него като за най-висшия трансцендентален Пуруша (върховното Съзнание).

IX-17. Мъдрият (Йогин) не изпитва скръб, след като е осъзнал Атман, който е безтелесен, трансцендентален и всепроникващ и който присъства във (всички) тела, които са непостоянни.

IX-18. Това трансцендентно (Същество), опората на всички (като Вишну), чиито сили са отвъд (досега на) мисълта, което трябва да бъде осъзнато чрез езотеричното значение на всички Упанишади и което е по-велико от (неразрушимото) велико, трябва да бъде осъзнато; в края на всичко (феноменално) трябва да бъде познат освободителят (букв. предвестникът на смъртта за авидя).

IX-19. (Все)мъдрият, (най-)древният, най-възвишеният от разумните същества, Господът на всички, обожаваният от всички богове и лишен от начало, среда и край, безкрайният, неразрушимият и опората (букв. планината) на (боговете) Шива, Вишну и Брахма (трябва да бъде осъзнат).

IX-20. Цялата тази Вселена, съставена от петте елемента и оставаща в петте, която става безкрайна в разнообразие чрез тяхното петкратно умножение, е проникната от него (Атман като Антарямин и др.); но то е необхватно от (така) умножените части; (защото) то е най-висшето от висшето и по-велико от великото, и вечна благодат чрез сиянието на собствената си форма. (Така търсецът освободението трябва да осъзнае Аза като Брахман).

IX-21. Нито този, който не се е въздържал от лошо поведение, нито този, който не е спокоен, нито този, който няма концентрирана медитация, нито този, чийто ум не е спокоен, може да го (Брахман) осъзнае чрез (просто) знание (на писанието). (Чрез този, който придобива истинско знание (Праджняна) чрез въздържане от описаните по-горе злини, осъзнава Брахман).

IX-22. Азът (пребиваващ в себе си) не се разкрива нито на този, (който го разглежда) като вътрешно мъдър, нито като външно мъдър, нито като груб, нито като фин, нито като знание, нито като невежество, нито като знание и за двете (външно и вътрешно), нито като мислимо, нито като пряко свързано със

светските дейности. Този, който го осъзнава по този начин, става освободен; той става освободен. Така е казал бог Брахма.

IX-23. Просякът монах е познавач на истинската природа на Аза. Просякът монах пътува сам (тъй като двойствеността е чужда за него дори в тълпа). Като елен, плах от страх, той остава (без да се смесва с компания). Той не пречи (на напредъка на другите). Отхвърляйки всичко различно от (голото) си тяло, поддържа живота си подобно на пчела (чрез събиране на храна от различни места) и дълбоко медитирайки върху себе си, без да вижда никаква разлика във всички неща от собственото си Аз, той се освобождава. Този просяшки монах, въздържащ се от това да бъде извършител на всички (светски) действия, освободен от (задълженията на) наставник, ученик, писание и т.н. и отхвърлящ всички окови на феноменалния свят, е недокоснат от заблуди. Как може просяшкият монах, лишен от богатство, да бъде щастлив? Той е богат (тъй като има богатството на Брахман), отвъд знанието и невежеството, отвъд удоволствието и болката, озарен от самосияние, прославен сред всички (хора), всезнаещ, даряващ всички велики сили, господар на всичко - така той смята себе си. Това е най-високото място на Господ Вишну, където йогите, достигнали го, никога не се връщат (оттам). Слънцето не грее там, нито луната. Той никога повече не се връща (към светския живот), никога не се връща. Това е последното блаженство (Кайваля). Така (завършва) Упанишадата. Край на девета глава (и Упанишадата).

Ом! О, Деви, нека чуем с ушите си това, което е благоприятно; нека видим с очите си това, което е благоприятно, о, вие, достойни за поклонение!

Нека се насладим на срока на живот, отреден от Девите, хвалейки ги с непоколебимо тяло и крайници!

Нека славният Индра

ни благослови! Нека всезнаещото Слънце ни благослови!

Нека Гаруда, гръмотевицата за злото, ни благослови!

Нека Брихаспати ни дари с благополучие!

Ом! Нека има мир в мен!

Нека има мир в обкръжението ми!

Нека има мир в силите, които действат върху мен!

Тук завършва Нарада-Паривраджаконишад, включена в Атхарва-Веда.

Онлайн книги

Аз

Бхагавад Гита
Брахма Сутра
Упанишади
Ведите
Ведически химни
Рамаянам

II

Ади Шанкара
Шри Рамакришна
Шри Сарада Деви
Свами Вивекананда
Рамана Махарши
Свами Рамдас
Канчи Маха Периява
Джиду Кришнамурти [JK]
Нисаргадата Махарадж

III

Статии и резюме
Уроци по Веданта
Книги на Веданта - Други

IV

Мантри и ритуали
Молитвени химни - Стотри

V

Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти

Нашите уебсайтове

Духовен магазин [Celextel](#)

Магазин за електронна музика [Celextel](#)

Духовна библиотека Vedanta

Библиотека Vedanta Shastras

„Това е същността на всяко поклонение – да бъдеш чист и да правиш добро на другите. Този, който вижда Шива в бедните, в слабите и в болните, наистина се покланя на Шива; и ако вижда Шива само в образа, неговото поклонение е само предварително. Този, който е служил и е помогнал на един беден човек, виждайки Шива в него, без да мисли за неговата каста, вероизповедание, раса или каквото и да било друго, с него Шива е по-доволен, отколкото с човека, който Го вижда само в храмовете.“

Свами Вивекананда

Пълни съчинения на Свами Вивекананда - том 3

Отказ от отговорност: **Celextel** създаде тази **Веданта духовна библиотека** с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности. Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.

Разпространението, публикуването и неразрешеното копиране на тези онлайн книги без предварително разрешение на съответните автори, издатели или преводачи са забранени.

Авторско право © 2002-2025 **Celextel Enterprises Pvt. Ltd.** Всички права запазени.

Тема за иновации от [Caginet](#) ** [Задвижвано от GetSimple](#)

